

Antenna

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY KIADVÁNYA

2008./5. szám

„...Mennyivel értékesebbek vagytok ti a madaraknál!”

(Lk 12,24)

AZ ÖRÖMHÍR

Isten választott népe elfordult mennyei Atyjától, s helyébe, bálványokhoz, halottidézőkhez és jövendőmondókhoz fordult. Mire az Úr annyira megharagudott, hogy borzalmas háborúkat és fogságokat ígért nekik fenytékül. Mégsem változtak meg.

Az embernek szinte megáll az esze, hogy az a nép, amelyik az Egyiptomból való kivándorlása óta egyik isteni csodát a másik után tapasztalta, akiről Isten sokszor csodálatos módon gondoskodott, akinek határozott törvényt is adott ezzel kapcsolatban, s aki felé kibeszélhetetlen szeretetét ismételtlen kimutatta: hogy tudott és mert ennyire elfordulni tőle, illetve ennyire el-sötétedni?

De mielőtt még elítélnénk őket, nézzünk körül mai világunkban. S mit látunk? Azt látjuk, hogy ma, a tudomány legmagasabb fokát elérő társadalomban, a technika legfejlettebb korában, Isten fenytékét két-három háború következményei által megtapasztalva, és csodás szabadítását ismételtlen átélve: ugyanazt tesszük, amit a választott nép tett akkor. Azaz egyre többen keresik fel ismét a spiritisztákat, illetve halottidézőket, kutatják naponta a horoszkópjukat, s mennek a különféle módszerrel jósló emberekhez információért. Mindezzel hátat fordítanak Istennek, és ellentmondanak szent Igéjének, amikor határozottan megtiltotta az ezekkel való foglalkozást, mert azok a Sátán szellemeitől, illetve démonaitól erednek, és nagyon veszélyesek az emberi psziché számára. Ahelyett, hogy okulnának Isten népének sorsából, a mai ún. modern világban megint visszafejlődnek a sötétségnek ugyanazon fokára. Tehát, mi sem vagyunk különbe! Ézsaiás nagyon határozottan fellépett ezek ellen a dolgok ellen: *Ha majd azt mondják nektek, hogy forduljatok a halottidézőkhez és a jövendőmondókhoz... ezt feleljétek: Nem Istenéhez kell fordulnia a népek? A holtakhoz kell fordulni az élő helyett?... Szomorúan... bolyong a nép az országban... gyalázza királyát és Istenét... csak nyomorúságot és sötétséget lát... De nem marad sötétség... A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát. A balál árnyékának földjén lakókra világosság ragyog. Te... nagy örömet szerzel neki... Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk. Az uralom az ő vállán lesz, és így fogják nevezni: Csodálatos Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség fejedelme! Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal mostantól fogva mindörökké. A Seregek Urának féltő szeretete viszi véghez ezt! (Ézs 8,19-9,6)*

Ésaiás tehát előre megmondta a tévelygő népeknek, hogy komoly fenytéket kell majd átélniük azért, mert Isten helyett halottidézőkhez és jövendőmondókhoz fordulnak. Azaz okkultizmusba keverednek, holott ő azt szigorúan megtiltotta. S tilalma ma is szól! Saját életét, józan esztét, nyugalmát, és jövőjét veszélyezteti az az egyén, aki ilyesmibe keveredik. Még akkor is, ha csak kíváncsiságból teszi, mert az ördöggel nem lehet játszani! S azt is megmondta nekik, hogy harc, fogság, nyomor, éhség, és nagy sötétség veszi majd körül őket engedetlenségükért. Ez is fennálhat korunkban. S fenn is áll azon országokban, ahol még túlnyomó részt ilyesmivel foglalkozik a nép. De a fejlett országokban is, azon egyének életében, akik az okkultizmusba belekeverednek. Bár lehet, hogy esetleg nem éheznek, vagy nem mennek fizikai fogsába, de pszihéjük előbb-utóbb elsötétedik. S idővel külső-belső gyötrelmek, nyomor és keserűség veszi körül őket.

De, mint már többször említettük, Isten – az ő végtelen, számkra szinte érthetetlen szeretetéből – sohasem hagyta magára az ő népét, s nem hagy magunkra minket sem! Ézsaiás által megígérte, hogy – bár a fenytéket el kell szenvedniük –, de egyszer mégis világosság derül a sötétségben járókra, mert ő leküldi egyetlen Fiát, az Úr Jézus Krisztust, aki meg tudja szabadítani őket bűneiktől és azok következményétől, a pokoltól, és meg tudja világosítani az ő sötétségüket. Sőt azt is megígérte, hogy nem csak lejön szent Fia, és megváltja azokat, akik majd hisznek benne, aztán visszamegy a mennybe, hanem végül vissza is jön, s akkor végleg megalapítja az örök béke országát, amelyben ő lesz a király. Így szólt: *„Uralma növekedésének és a békének nem lesz vége a Dávid trónján és országában, mert megerősíti és megszilárdítja törvénnyel és igazsággal... A Seregek Urának féltő szeretete viszi véghez ezt!”* S ez volt az a csodálatos örömhír, amely részben már be is telt, de amelynek végső beteljesülése még előttünk áll.

Mikor teljesült be az első része? Akkor, amikor Máriának és Józsefnek el kellett menni Betlehembe, hogy – az Augustus császár által kiadott rendelet alapján – részt vegyenek az összeírásban, és az Úr Jézus akkor és ott megszületett. Vagyis a Lukács 2,8-11 szerint: *„Pásztorok tanyáztak azon a vidéken a szabad ég alatt, és őrködtek éjszaka a nyájuk mellett. És az Úr angyala megjelent nekik, körülragyogta őket az Úr dicsősége... Az angyal pedig ezt mondta nekik: „Ne féljétek, mert íme hirdetek nektek nagy örömet, mely az egész népek öröme lesz: Üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.”*

Azaz, Jézus – a Világ Világossága (János 8,12) – megszületett! S azonnal körülragyogta a körülötte lévőket, s nagy örömet szerzett mindazoknak, akik kapcsolatba kerültek vele. Aztán később megvilágosította, s mindmáig megvilágosítja mindazok elméjét, akik hisznek benne, és követik őt. Egyben nagy örömet is szerzett és szerez nekik azóta is, az általa nyert bűnbocsánat és üdvösség következtében. Aki már hisz benne, mint Isten Fiában és Istenben, és szívébe is hívta őt, az felismerte azt a csodás világosságot és örömet, amelyet Ő áraszt ki gyermekeire. Így vált valóra Ézsaiás próféta üzenete, mely szerint: akik szellemi és testi sötétségben jártak, láttak nagy világosságot, és nyertek nagy örömet.

A kérdés akkor már csak az, hogy Te és én Jézus fényében és örömeivel járjuk-e már életünk útját, vagy nem? Isten – az ő végtelen szeretetéből – mindent megtett, amit tehetett a mi érdekünkben, hogy sok-sok bűnünk és engedetlenségünk dacára kegyelmet, bűnbocsánatot és egy mennyei helyet, illetve üdvösséget nyerhessünk. A többi már rajtunk múlik. Nekünk kell egyszer s mindenkorra kétségtelenül hinni, hogy ő Isten Fia és Isten, bűnt vallva, bűnbocsánatot kérni tőle, és szívünkbe hívni őt. Akkor ő – saját Szentlelke által – azonnal beköltözik, megbocsájt, és ajándékba egy mennyei helyet is ad. Ezzel megvilágosítja a mi sötétségünket, és kibeszélhetetlen örömet ad! Ez az az örömhír, amelyről Ézsaiás próféta már jóelőre biztosított minket. Kétségtelen, hogy többi jövendölése – Jézus visszajövetelével és örök uralmával kapcsolatban – is hamarosan bekövetkezik. Mire még ennél is boldogabbak leszünk, ha Jézusé az életünk.

Mátriné Fülöp Irma

VÁRANDÓSSÁG

Advent van, a várakozás időszaka. Várjuk Urunk második visszajövetelét. Mikor lesz? Nem tudjuk, de azt tudjuk, hogy közeledik. Látjuk a jelekből. Pál apostol pl. így ír

erről a thesszalónikai gyülekezethez írt első levelében, az 5. részben: „Az időpontokról és alkalmakról pedig nem szükséges írnom nektek, testvéreim, mert ti magatok is jól tudjátok, hogy az Úr napja úgy jön el, mint éjjel a tolvaj. Amikor azt mondják: Békesség és biztonság, akkor tör rájuk birtelen a végső romlás, mint a fájdalom a várandós asszonyra; és nem fognak megmenekülni. Ti azonban, testvéreim, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvajként lephetne meg titeket. Hiszen valamennyien a világosság és a nappal fiai vagytok, nem vagyunk az éjszakáé, sem a sötétségé. Akkor ne is aludjunk, mint a többiek, hanem legyünk éberek és józanok. Mert akik alusznak, éjjel alusznak, és akik megrészegednek, éjjel részegednek meg. Mi azonban, akik a nappal fiai vagyunk, legyünk józanok, vegyük magunkra a hit és a szeretet páncélját, és mint sisakot, az üdvösség reményességét. Mert az Isten nem baragra rendelt minket, hanem hogy elhyerjünk az üdvösséget a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki megbalt értünk, hogy akár ébren vagyunk, akár alszunk, vele együtt éljünk. Vigasztaljátok tehát egymást, és építse egyik a másikat, ahogyan tesszitek is.” (1Thessz 5,1-11)

Békesség és biztonság. Sokat emlegetett jelszavak voltak ezek az elmúlt években. Világméretű szervezeteidet hoztunk létre fenntartása érdekében, háborúkat vívtunk azok ellen, akik véleményünk szerint ennek megrottására törekedtek, idilli jövőképet festettünk az emberiség elé, hogyha „ezt és ezt” tesszük, akkor olyan társadalmi és gazdasági jólét várható, ami még soha sem volt, s mostanság mintha összeomlani látszana a megálmodott délibáb. Szertefoszlott az illúzió, és sokan döbbenet, értetlenül állnak az események előtt. Pedig Urunk világosan megmondta: „Amikor azt mondják: Békesség és biztonság, akkor tör rájuk birtelen a végső romlás, mint a fájdalom a várandós asszonyra; és nem fognak megmenekülni.”

Hirtelen tör rájuk a romlás, s nem fognak megmenekülni. Kemény szavak, szinte azt mondhatnánk, hogy kérlelhetetlenek, kegyetlenek, hiszen nincs menekvés, nincs felkínált „egérút”. Látszólag valóban nincs, de ha jobban megfigyeljük, mégiscsak van, hiszen egy olyan képet használ itt Isten

igéje, melyet minden édesanya jól ismer: a szülés megindulásának képét. Aki egyszer már átélte, nem hiszem, hogy egykönnyen elfelejti ezt az érzést. Az egyre erősödő, sűrűsödő fájdalmakat, amit nem lehet fel függeszteni, későbbre halasztani, vagy azt mondani, hogy bocsánat, én mégis meg gondoltam magam, én mégse szeretnék édesanya lenni, „csináljuk vissza” az egészet. Nem, ott már nincs menekvés, nincs visszaút! De, ugye azzal is egyetértene kedves olvasóim, hogy azt se mondhatja egyetlen szülő nő se, hogy én nem is sejtettem, hogy a szülés egyszer mégiscsak be fog következni, ugyanis én abban a hitben éltem, hogy igaz, hogy áldott állapotba kerültem, igaz, hogy folyamatos változások tapasztalhatók és láthatok rajtam, de hát én azt gondoltam, hogy ez most már mindig így lesz. Enyhén szólva is ostoba és tudatlan lenne az a nő, aki így vélekedne. A szókimondóbbak ennél erélyesebben fogalmaznának, s közölnék, hogy szegény teremtés megbolondult, gyorsan orvoshoz kell vinni...

Visszatérve az idézett ígérez, Isten se hagy minket bizonytalanságban a világ sorsát illetően. Lehet, hogy látszólag ma még nyugalomban vagyunk, „békében” élünk, de az Urunk visszajövetelét megelőző változások, – melyekről azért elég részletes információink vannak a Bibliában –, már észrevehetőek ezen „a terhes világon”. Háborúk, földrengések, sorozatos természeti katasztrófák, éhínségek, az evangélium világméretű terjedése, a szeretet meghidegülése, hiszen az emberek egyre önzőbbek, egyre egoistábbak, egyre kérlelhetetlenebbek. A „mesék”, a misztika is járványszerűen terjednek, épp úgy, ahogy erről Pál Timóteusnak írt: „Mert lesz idő, amikor az egészséges tanítást nem viselik el, hanem saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a füliük. Az igazságtól elfordítják a füliüket, de a mondákhoz odafordulnak.” (2Tim 4,3-4). Épp ezért nem igaz az, hogy kegyetlen, vagy igazságtalan lenne Isten, amikor azt mondja, hogy azon a napon, – mármint Jézus második visszajövetelének napján –, már „nem fognak megmenekülni” azok, akik nem az övéi. Nem, hiszen hosszú „várandósági idő” előzi meg a „szülés beindulásának” pillanatát. Időnként talán túl hosszúnak is tűnik, s ez elaltathat minket. Épp ezért hangzik a figyelmeztetés hosszú idő távlatából is: „Tudjátok meg elsősorban azt, hogy az utolsó napokban csúfolódók támadnak, akik mindemből gúnyt űznek, akik saját kívánságaik

szerint élnek, és ezt kérdezzétek: „Hol van az ő eljövételének ígérete? Mert mióta az atyák elhunytak, minden úgy maradt, amint a teremtés kezdetétől fogva van.” Mert rejtve marad előttük, szándékosan meg is feledkeznek róla, hogy egek régóta voltak, és föld is, amely vízből és víz által állt elő az Isten szavára. Ez által az isteni szó által az akkori világ özömvízzel elárasztva elpusztult, a mostani egek és a föld pedig ugyanezen szó által megkímélve megmaradtak, hogy tűznek tartassanak fenn az ítéletnek és az istentelen emberek pusztulásának napjára. Az az egy azonban ne legyen rejtve előttetek, szerettem, hogy az Úr előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő annyi, mint egy nap. Nem késlekedik az Úr az ígérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzáátok, mert nem akarja, hogy némelyek elveszzenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen. De el fog jönni az Úr napja, mégpedig úgy, mint a tolvaj, amikor az egek recsege-ropogva elmúlnak, az elemek égve felbomlanak, a föld és a rajta levő alkotások is megégnék. Mivel pedig mindezek így felbomlanak, milyen szentül és kegyesen kell nektek élnetek, akik várjátok és siettetitek az Isten napjának eljövését, amikor majd az egek lángolva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak! De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyben igazság lakik. Ezért tehát, szerettem, minthogy ezeket várjátok, igyekezzétek, hogy ő tisztának és feddhetetlennek találjon benneteket békességben. A mi Urunk hosszú türelését pedig üdvösnek tartjátok.” (2Pt 3,3-15)

Nem késik el az Úr az ígérettel, hanem hosszan tűr. Tehát lehet, hogy hosszúnak tűnik a várakozási idő, de lesz vége. Ráadásul egy alakuló, formálódó, fejlődő átalakulás soron megy keresztül ez a világ a végkifejlett felé. Ennek a „várandósági időnek” a főbb állomásai beazonosíthatóak, kaptunk ugyanis tájékoztatást róluk, s ezért nem lehetünk annyira ostobák, hogy ne vennénk tudomást róluk, s ne készülnénk ébren Urunk visszajövetelére. Már bocsánat, hogy újra a szülés kérdéséhez kanyarodok, de egy józanul gondolkodó kismama is készül a szülésre: könyveket olvas, orvoshoz, védőnőhöz megy, tanfolyamokra jár, bevásárol, elkészíti a baba helyét, összekapcsolja a kórházi holmikat, stb. Ennél mi, gondolkodó, Bibliát ismerő emberek se adhatjuk alább. Azon a dicső napon már nem lesz „egérút”, de ma még van, hiszen Isten azt is kijelentette az Ő igéjében, hogy „Aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözül.” (ApCsel 2,21). Tegyük ezt minél hamarabb...

Kulcsár Anikó

IMÁDKOZZATOK EGYMÁSÉRT

Három nagyon kedves emléket hozott elém az Úr, mely mind az Ő nagy voltát erősíti bennem. Székesfehérváron történt az első kettő, igaz, hogy régebben, a harmadik egy kis faluban.

Meghívtak egy lelkészházaspárokra tartott konferenciára. Mivel férjem nem volt lelképásztor, így én egyedül mentem el. Együtt voltunk Isten színe előtt. Lélekben egymás hite által erősödöttünk, nagyon jó bizonyosságtelemek hangzottak el. Délután szólt az egyik fiatalasszony, hogy szeretne velem imádkozni. Bementünk a kis szobába, letérdeltünk, és én hívtam Jézust, hogy jöjjön közénk. Én nem sokat hallottam a testvérnő síró könyörgő bűnvallásából, mert engem Jézus szeretete, jelenléte, békéje töltött el teljesen. Majd felálltunk térdeinkről, és jó volt a testvérnő ragyogó arcába nézni. Megszabadult, szabad lett bűneitől. Elmondta, hogy régen szenvedett már, mert bűnei miatt vádolta a Sátán, és a saját lelke is, és már öngyilkosságra is gondolt. De most, hogy megtudta, nem vagyok lelkész feleség, mert öelöttük szégyellte magát, így hittől hívott engem, hogy imádkozzunk együtt. Isten látta vergődését, és ezért akarta, hogy én is ott legyek közöttük.

Az egyik nap egy középkorú asszony jött hozzám, hogy a lelképásztorra küldte. Leült, és imádkozni kezdett. Úgy imádkozott, mintha mesét mondana. Le is állítottam hamar, és mondtam, hogy te spiritiszta vagy. Azt felelte, hogy csak az voltam 8 évig, de most már egy református gyülekezethez tartozom. De nem érezte jól magát velem, nem találta magát bűnösnek, elment, otthagyt, és csak szomorúságot hagyott rám.

A harmadik esetben egy fiatal, 18 év körüli leány jött hozzám az édesanyjával, mert a leány vágyott arra, hogy találkozzon velem. Mindjárt le is térdelt, és csak ennyit mondott: Könyörülj rajtam, Istenem! Semmi többet nem mondott, de ezt sokszor megismételte. Kértem, hogy szóljon személyesen Jézushoz, de úgy tűnt, hogy ezt nem hallotta meg, és csak annyit mondott újra: Könyörülj rajtam. Az édesanyja megsajnálta, felállította, nagy szeretettel magához ölelte. A kegyelem kiáradása most elmaradt, de tudom, hogy ez a leány olyan helyzetbe fog egyszer kerülni, hogy részeseülni fog Jézus kegyelmében.

Özv. S. Imréné, Kiskunlacháza

HÁZUNK TÁJÁRÓL

Év vége felé közeledünk... Ilyenkor nálunk az a szokás, hogy számba vesszük azokat a testvéreket, akik az évben különféle területeken segítettek nekünk, és valamiképpen szerény köszönetünket fejezzük ki nekik. Sokan sokféle ajándékaikkal vannak jelen a Mera munkájában azért, hogy a hallgatókhoz eljusson a kész műsor. Hálásak vagyunk a fáradhatatlan idősebb testvérekért, akik évek óta (évtizedek óta) néha még álmatlan éjszakáikon is a rádióműsorokkal foglalatkoskodnak, akár szerkesztők, akár technikusok. Vannak, akik hűségesen, hétről hétre bejárnak hozzánk, és szolgálnak a hangjukkal, igét olvasnak fel vagy hirdetnek, énekelnek vagy verset mondanak. Vannak a szerkesztőink, akik a kéthetes műsorkészítési ciklusra kiapadhatatlan ötletekkel igyekeznek megtölteni a 30 perces műsoridőt, és még sorolhatnám a múlt számban emlegetett technikusoktól kezdve a vezetőinkig, akiken pedig nagy a felelősség...

De most hadd emeljem ki azt a lelkes kis (?) csapatot, akik a titkárnőnk kitaró hívogatósára gyűlnek össze egy évben négyszer, ötször. Amikor megjelennek az irodában munkára kész szívvel, erőteljes lendülettel, mindig elmosolyodok, milyen jó, hogy vannak és jönnek. Igaz, ilyenkor nagy a zsvíj, láрма, de azon a két-három napon igazán ki lehet írni a stúdióra, hogy „A felvétel szünetel”, mert őket hallgatva sok érdekes témára lehetünk figyelmesek. Ja, hogy kikerül beszélek? Hát azokról a férfi- és nőtestvérekről, akik az Antenna újságot csomagolják a postázásra. Izgatottan várják annak az idejét, amikor a nyomdából megérkezik az Antenna-rengeteg. Már napokkal, hetekkel előtte érdeklődnek, hogy mikor jöhetnek, hiszen itt az ideje az újabb csomagolásnak és felcímkézésnek.

Hihetetlen, micsoda munkakedv és öröm, ami ekkor belengi az egész Merát. Vannak oszlopos tagok, akik évek óta segítenek, vannak, akik egyszer-egyszer jelennek meg az évben. De adnak, adnak az idejükből, az erejükből, és a szeretetükből.

Azt hiszem Isten „csak” ennyit kér tőlünk, amikor az ő mezején szorgoskodunk. Menni és adni azt, amink van. S közben kiderül, hogy mi magunk töltözzünk fel, hiszen jó a testvérekkel egységben lenni... Többféle felekezeti képviselteti magát, mégsincs soha megbántás, megbántódás. Egy-egy téma kifejtésekor lehet, hogy keményen csattannak az érvek, ellenérvek a beszélgetések során – miközben persze jár a kezük szorgalmasan –, de úgy még nem ment el testvér, hogy fájdalom, neheztelés maradt volna a szívében. Ahányan vannak annyifélék...

Én csak külső szemlélője vagyok az 'Antenna-postázók' hűséges társaságának, de nagy a szívemben a hála Isten felé, hogy erre is gondja volt. S így nem hetekig megy egy-két emberrel a csomagolás, hanem „pikk-pakk” – ahogy mondani szokás.

Nem beszélve a közösségi élményről, ami mindig megmarad bennük is és bennünk is. Szeretném így az Antenna hasábjain keresztül is megköszönni a segítségüket – név nélkül, hiszen Isten jól tudja azokat, és nagyon is számon tartja.

Áldjon meg benneteket az ÚR!

Elek Éva

Mert nem igazságtalan az Isten, hogy elfeledkeznék a ti cselekedeteitekről és arról a szeretetről, amelyet az ő nevében tanúsítottatok, amikor a szenteknek szolgáltatok és most is szolgáltok. (Zsid 6,10)

„MERT EGY GYERMEK SZÜLETIK NÉKÜNK, FIÚ ADATIK NEKÜNK.” ÉZS 9,5

Sajnálom azokat a gyermekeket, akiknek a Karácsony csak a drága ajándékok várását jelenti, de a szüleiket is, akik erejükön felül igyekeznek megfelelni gyermekeik és

családtagjaik elvárásainak.

A gyermekkori emlékek mélyen belénk ivódnak, előtttem is megjelennek a régi karácsonyok képei. Otthonunktól megfosztva, ellenséges politikai környezetben éltük az „osztályellenség” akkori életét. Édesapám évekig csak alkalmi munkákat kapott, télen favágó volt az erdőn, nyáron pedig zsákolót az aratók mellett. Nekem mégis megmelegedik a szívem, ha a régi karácsonyokra gondolok. Nem tudom, édesanyám hogy csinálta, de soha nem éreztük a szegénység jelenlétét. Kifogyhatatlan fantáziával készítette az ételeket s a ruháinkat, agyonfejtett fonalakból, régi anyagokból.

Karácsony délutánján a közeli dombon szánkóztunk, hogy ne zavarjuk az otthoni készülődést. Sötétedéskor mi is felmentünk a húgommal a faluba a többiekkel, mert olyan izgalmas volt bekukucskálni az egyetlen templom kapuján. Állt már a jászol, benne a „kis Jézuska” a szüleivel, körülöttük a bocik, a bárányok és a csacsi. Nagyon aranyosnak találtam, hiszen akkor még én is a „drága Jézuskához” imádkoztam. A templomból kijöve mesebeli világ tárult elénk. A Fő utca két oldalán csak a hóval borított falusi házak ablakaiból szűrődtek ki fények, egyébként a hó világított. Az utcán már alig jártak, mi is siettünk haza.

Édesanyánk már várt a kikészített ünnepi ruhával, s átöltözés után, alig vártuk a csengő megszólalását. A szoba sarkában csillogott a karácsonyfa – most is érzem a friss fény és gyertya illatát. Először énekeltek, de mi a testvéremmel türelmetlenül vártuk, hogy mit hozott az Angyalka? Ha ott volt a fa alatt a pöttyös vagy csíkos könyv, akkor én már megnyugodtam. Gyönyörűen terített asztalunknál mindig helyet kaptak a szegény, magányos rokonok, barátok. Ilyenkor mi gyerekek is tovább fennmaradhattunk, s alig vártam, hogy beleolvassak új könyvembe.

Családunk most is együtt tölti a karácsonyi ünnepeket, de már nincsenek közöttünk a nagyszüleink, szüleink, mi lettünk nagymamák a húgommal. Nagyon hálás vagyok az Úrnak azért, hogy a fiam és a menyem is hitben jár, ezért – a szép családi hagyományok megőrzése mellett – a karácsony estét megszentelhetjük a Biblia olvasásával, hálaadással, Istent dicsőítő énekekkel.

Ezen a karácsonyon különleges ajándék lesz a fa alatt, a negyedik unokám. Érkezése váratlanul érte a szülőket, a két nagy kamasz és a már ráadásnak számító öt éves gyermekük után. Meg kellett harcolniuk Urukkal elfogadását, hiszen jöttek a kísértések: egészséges lesz-e a baba, fel tudják-e még nevelni, vagy mi lesz, ha az édesanyával történik valami? Megküzdöttek azért, hogy ki tudja mondani: nem mennek speciális vizsgálatra, Isten kezéből fogadják el úgy, ahogy kapják.

A szülőszoba előtt várakozva eszembe jutott egyik kedves Igém: „Mielőtt az anyamémben megformáltalak, már ismertelek!” (Jer 1,5) Emberileg felfoghatatlan titok az új élet. Isten teremtő akarátának végtelen gazdagsága testesül meg az új élőlényben, amely tökéletesen alkalmas az életre, azonnal alkalmazkodik az ismeretlen körülményekhez. Személyiségében pedig egyszeri és megismételhetetlen. Csodálattal és végtelen hálával néztem anyát és gyermekét, a tökéletes harmóniát. A végig imádkozott kilenc hónap után – melyben a szorongások, aggodalmak is jelen voltak – Urunk kegyelmes szeretetéből mindketten egészségesek voltak.

Amikor először vehettem kézbe újszülött unokámat – aki a nevét is Istentől kapta, mert a szülők más nevet szerettek volna –, arra gondoltam, vajon milyen életutat kell majd bejárnia? Emberi számítás szerint én csak egy részét láthatom majd, de megnyugodhatok, mert Istennél biztonságban van. „Alaktalan testemet már látták szemeid; könyvedben minden meg volt írva, a napok is, amelyeket nekem szántál.” (Zsolt 139,16) Így hát felszabadult örömmel köszönhettem meg a mi Urunk végtelen szeretetét, jóságát!

Már előre örülök a karácsony estének, mert gyermekek vidám zsbongása és őszinte öröme tölti majd be otthonunkat. Közösen

„Talán még ma!”

*Száll az élet, mint az óra,
Fut, rohan a mutatója,
Nyárra gyorsan jő az ősz.
Jelek földön, szívben, égen,
hírdetik a Mindenségben:
Jézusom... Te visszajössz!*

*Ezredévek tűnnek, mennek,
Szárnyain a végtelennek,
s mit hoz egy új ezredév?
Am minek így messze nézni,
szívem forró vágy emészti:
Hátha addig visszajössz!*

*Századok suhannak lágyan,
élvek hosszú gyöngysorában,
s mit hoz a következő?
S szívem zengi...*

hátha...hátha

*Ily nagy idő nincs már hátra
És te addig visszajössz!*

*Sűrget, kerget minden óra,
hogy térhetnék nyugovóra
míg a lelkek alszanak!
Értük küldesz, értük éltetsz,
minden percben
visszatérhetsz,
hátha még ma visszajössz!*

Haluszká M. Rózsa

dicsőíthetjük Mennyei Atyánkat az elmúlt esztendő áldásaiért, az új kis családtagért, akivel megajándékozott bennünket.

Az Úr Jézus megszületésére emlékezünk ezen a napon, ezért nekünk kellene Őt megajándékozni, hódolni előtte. De mit is adhatnánk mi a Királyok Királyának? Például azt, hogy engedelmeskedünk – az Atyának.

„Az Ő parancsolata pedig az, hogy biggyünk az Ő Fiának, a Jézus Krisztusnak nevében, és szeressük egymást, ahogyan erre parancsolatot adott nekünk... (1.Ján 3,23)

Zika Klára

MEGTALÁLTAM A SZOLGÁLATI TERÜLETEMET!

Nemeshegyi Zoltán (ifj.) vagyok. Lelkipásztor gyermekként soha nem volt kérdéses, hogy Isten létezik-e, és mi a hit, illetve a bűn következménye. Tudtam, mi a helyes, de nem tettem. Úgy gondoltam, hogy ráérek még, mert fiatal vagyok. Az első döntésemre 1994-ben került sor egy nyári táborban, teljesen ösztönzést Isten követése mellett, de az idő múlásával az elhatározás erejét veszítette. Mindig tudtam, ha

valami Istennek nem tetsző dolgot tettem, de úgy gondoltam, hogy majd ügyis megbocsát, és a „szentnek” nevezett emberek sem jobbak nálam, sőt! 2001-ben fiatalokkal való beszélgetések során rájöttem, hogy Isten előtt egyedül fogok megállni, és nem lehet másra mutogatni. Korábbi bűneimet megbánva bemelegítésemet kértem, ami 2001. június 3-án megtörtént.

Középiskolai tanulmányaim vége felé éreztem Isten hívását, de figyelmen kívül hagytam, és a továbbtanulás tekintetében sem kértem vezetéset. Ennek következménye a befejezetlen felsőfokú tanulmányaimtól kezdve a munkahely-keresésen keresztül a

vállalkozásomig mindenben meglátszott. Éreztem, hogy valami nincs rendben, a kudarcomat a rossz pályaválasztásban láttam. Mivel az időt nem tudom visszatekerni, a megoldást munkahely változtatásban láttam. Másfél éves próbálkozás, egy dupla gerincsérv és több adósság után idén nyáron megszüntettem vállalkozásomat, és úgy döntöttem, hogy cselekszem az Úr akaratát. Több egymástól független helyről az a látás jött, hogy főállásban missziói munkát végezzek. Isten megmutatta, hogy az Ő munkáját legalább annyira felkészülten kell végeznem, mint korábban a pénzszerzést tettem. Így őszől a Baptista Teológia teológia szakán, missziói és szociális lelkigondozó képzéseken veszek részt. Több hónapig kerestem, mi az a missziói terület, ahol az Úr látni akar. Aztán az imádkozás és böjt után teljesen egyértelműen megmutatta Isten, hogy a legjobban a MERA-nál tud használni. Korábbi – Isten vezetése nélküli – tanulmányaim és tapasztalataim értelmet nyertek. Úgy érzem, hogy megtaláltam azt a szolgálati területet, ahol talentumaimat a legjobban tudom kamatoztatni.

Isten különös vezetése, hogy több évtizeddel ezelőtt, amikor még gondolatban sem léteztem, nagypapám (Nemeshegyi Gyula) több száz igehirdetést mondott el a MERA hallgatóinak. Most lehetőségem van az általa megkezdett munkát – technikai oldalon – továbbvinni, és tízezrek felé szolgálni Isten dicsőségére.

Nemeshegyi Zoltán

AZ ÚR VELETEK LESZ!

A múltkor már küldtem nektek levelet megtérésem körülményeiről, most legalább olyan fontosnak tartom, hogy annak következményeiről is eláruljak valamit. Fontos volt, és azóta is az, hogy megismerhettem azt a fojtogató szeretetet, mellyel Királyunk szeret engem, amit Pál apostol kifejtett. „Nem látjátok, mégis szeretik Őt” – írta Péter. Ma már értem, hogy ez mit jelent. Voltak ugyanakkor nagyon sötét időszakaim is, amik viszont bebizonyították nekem, ami az írásban is szerepel. Miszerint sem fejlődelmek, sem jelenlevők, sem eljövendők, sem teremtmények, sem szellemi lények nem szakíthatnak el az Úr Jézus szeretetétől, és így Őtől.

Éppen tanulom azt, hogy ujjonganom kell, ha a körülmények gonoszak is, ez Nála törvény a 81. Zsoltár 1-6-ig terjedő verseiben. A viharban egyre jobban királyi jelenlétének felismerésére jut az ember. Alakja, ahogy a genezáreti tavon a tan-

ítványok előtt egyre jobban kirajzolódik. Ahogy Péternek is, nekem is előbb kezét nyújt, aztán dorgál. Tanulom értékelni testvéreimet, szomjúhozni jelenlétüket. Pál szavai már nincsenek olyan távol tőlem, melyekkel a Rómában lévő testvérek utáni vágyát fejezte ki, hogy láthassa őket. Ha arra nem is volt mindig lehetőség, hogy a gyülekezetbe menjek, mindig gondoskodott róla Uram, hogy legyen ott, ahol éppen voltam egy testvér – ha másképp nem, hát a rádió alapítványotokon keresztül. Hálát adok értetek, drága útítársaim a sötétség világában, melyben jövevények és átutazók vagyunk. Olyan sokszor bátorítottatok engem válságaimban, most én akarok nektek is ezzel szolgálni. Nem panaszkodtok emiatt, de én ügyis tudom, vagy sejtem, milyen nyomás alatt lehettek. Akik több lelket érnek el nemes céljukkal, mindig is feljebb helyezkednek el az ellenségéknél. Nagy szükség van rátok. Fontos a munkátok.

Soha ne csüggedjete el! Ha a Sátán rátesz egy lapáttal, ti tegyete rá kettővel, az Úr pedig veletek lesz. „Ha tűzön mész át ott leszek veled, ha vízen kelsz át mellett leszek.”

Egyre növekszik bennem az a fájdalom is, amit amiatt érzek, hogy emberek tömegei vesznek körül, akik nem ismerik még az Úr Jézust. Rengeteg szeretetet kell feléjük árasztani, és sok türelem kell ehhez. Lesz, amikor ezért pofont kapunk majd, és akkor újra fel kell állnunk, hogy szeressünk.

Levelem elején említettem, hogy megtérésem után voltak súlyos idők, amikben átmentem, de ezeket a tapasztalatokat nem cserélném el. Az Úrral való találkozásom volt életem legfontosabb élménye, amely után ugyanúgy vágyódnék, ha tudnám is, hogy szembe kellene nézmem a már átélt fájdalmakat. Az Ő kegyelme áradjon rátok szüntelen.

K. Gábor, Rábakethely

KICSODA A GYERMEK?

Furcsa kérdés? Ezt mindenki tudja! Pedig..., a legtöbb szülő zavarában azt mondaná a feltett kérdésre: hát megszületett, és van. Megdöbbenően keveset tud az átlag szülő saját gyermekéről, testi fejlődéséről, nem beszélve a gyermeke lelkéről. Sokan még azt sem tudják, hogy van lelke. Olyan aranyos – mégis mennyire kiszolgáltatott. Felügyelet közreműködése nélkül halálra van ítélve. Annnyira gyámolatlan az élőlények közül. Kicsoda hát a gyermek? Fejlődésben lévő ember, mondják. Ez csak fél igazság. Mi ismerjük a másik felét is – már akik olvassuk rendszeresen a Bibliát –, a gyermek Isten ajándéka. A kettő együtt igaz. Amelyik szülő nem Isten ajándékának tekinti gyermekét, annak gond és teher a gyermek. Ezért nem lehet nélkül örömmel gyermeket várni, hordozni, szülni. Ha az öröm önző-öröm, az előbb-utóbb megbosszulja magát. Mi azt is tudhatjuk, hogy a gyermek nemcsak ajándék, hanem kölcsön kapott ajándék. Az örök tulajdonjog a teremtés jogából származik. Hitünk szerint az Istené, mert mindig fenntartja magának a teremtő révén. Sőt! Számon kéri rajtunk a kölcsönadott gyermek testi-lelki fejlődését.

Ki nem a gyermek?

Semmiképpen nem „tökéletlen felnőtt”, pedig sokan így képzelik. Éppen úgy nem az, mint ahogyan az almafa virága, nem tökéletlen alma, vagy a tyúktojás nem tökéletlen csirke. A gyermek, az GYERMEK!

A gyermekség önálló életforma, és csak önmagában értjük meg. Úgy is kell bánunk vele, mint gyermekkel! A korának megfelelően, soha sem a magunk felnőtt mértékével mérni. Más a csecsemő igénye és más a kisgyermeké, megint más a serdülőkorú gyermeké. Pedig mindig a szülők gyermeke, csak más és más a korhatárok szerinti mérték és igény. Sajnos a legtöbb felnőtt és szülő azt kívánja, hogy a gyermek alkalmazkodjék a felnőtt társadalomba, a felnőttek világához, gondolataihoz. Hogyan? Soha nem volt a csöppség még

Felnőtt. Mi már voltunk gyermekek. Kár a sok sírásért, fájdalomért, a sok megnyomorított (lélekben meg nem értett) gyermekért. Úgy mondom, mint ötgyermekes szülő és négyunokás, gyakorló felnőtt. Gondoljunk vissza (minél többet) gyermekkorunkra, kérdéseinkre, fájdalominkra, sebeinkre. Magyarul, nekünk kell gyermekké lenni, ha gyermeket akarunk nevelni, vagy gyermekekkel akarunk foglalkozni. Vegyük elő a Bibliánkat, a Máté evangéliuma 18. rész első 14 versét! Sok eligazítást kaphatunk belőle.

Sokszor hallani a szendergő gyermek ágya felett „olyan kicsi aranyos angyal”, és vannak, akik el is hiszik az újszülött csecsemőről, de hamarosan jön a keserű csalódás. A valóság az, amit Dávid király, a zsoltáros önmagáról mondott az 51. Zsoltárban: „Lásd, én bűnben születtem, anyám vétekben fogant engem” (Zsoltárok 51,7).

A viperatojásból nem kel ki galamb, és a kis vipera bizony nem gyíkocska, még ha olyan ártatlannak is látszik. A fogában és minden sejtjében ott van a „méreg”: az eredendő bűn. „Szükség néktek újonnan születetnek” (János 3,7) mondja Jézus a modern világ modern Nikodémusainak is. Nehezen hisszük el, hogy az egyetlen orvosság ez az eredendő és szerzett bűnök ellen. Gyermekünk „vipera fogacskája” ellen is. A mi kis „angyalkánknak” is a keresztre feszített Jézus Krisztusra van szüksége. Tehát neveljük ennek félelmében. Természetesen tud egy család akkor is gyermeket nevelni, ha ezt nem veszi tudomásul, és erről lemond, saját képükre és hasonlatosságukra formálják és nevelik gyermeküket. Ha maguknál „különb” gyermeket kívánnak – és melyik szülő nem szeretne ilyen gyermeket –, akkor sürgősen meg kell hívni a családba valakit, azt a hatalmas „Harmadikat”, Jézust! Így már több lehet a család, nem csak egy személlyel, Jézussal, hanem Vele együtt GYÜLEKEZETTÉ válik. A család a legkisebb élő része a gyülekezetnek. A nevelés és a család helye a gyülekezet, ahol a nevelés így szól: „Ne olyan legyél mint én, vagy mi, hanem olyan mint Ő!” Azaz, az Atya akaratát cselekvő Jézusi rokonság. Ez túlmutat a családon, önmagunkon, mert életeteket nyerünk meg az

örök életre. Ez már életmentés. A szülő, ha tisztességes, és megtett mindent, mondhatja: „mindent megtettem gyermekemért, a gyermek is megtett mindent, ami tőle telt.” Eljutottak az összes lehetőségnek végső határáig. Mi ez a határ? Emberi teljesítő-képességünk és adottságunk végső határáig jutottunk. Van akitől több telik? Van valaki, aki több, mint nevelő, a legreménytelenebb gyermek esetében is tud segíteni. Ő nemcsak nevelő, hanem Megváltó, Megmentő, és az a valaki az Úr Jézus Krisztus – a Szent Szellem által –, aki ennek a minden nevelés lehetőségén és határán túl való, emberfölötti lehetőségét is megadta ebben az ígéletben: „...és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Máté 28,20). Ahol az emberi neveléstudomány véget ér, és a gyermek is a fejlődő képességének határához érkezett, „Ő megteheti, hogy megmenti”. Ha mi magunkat és a gyermekeinket hozzá visszük, hogy megmentsen, a legjobbat tesszük. A határok kitágulnak a végtelenségig. Néhány dolgot tudnunk kell, és komolyan kell vennünk: (Máté 18,14) „Ugyanígy a ti menyei Atyátok sem akarja, hogy elveszzen egy is e kicsinyek közül!” A hívő szülőknek, nevelőknek megadja: „Íme hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon, skorpiókon tapodjatok, és az ellenség minden erején, és hogy semmi sem árthasson nektek.” (Lukács 10,19). Ezt nem végezhetjük saját erőnk által, „ezért meghajtom térdem a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja előtt, Akiről atyáink neveznek minden meghitt kapcsolatot égen és földön, hogy az Ő dicsőségének gazdagsága szerint adja meg nektek azt a képességet, hogy rendíthetetlenek legyenek az Szelleme által a belső emberben. Lakjon Krisztus a szívetekben hit által, gyökerezetek és alapozódjatok meg a szeretetben, hogy valamennyi szenttel együtt megszüldüljatok a titok szélességének, hosszúságának, mélységének és magasságának felfogásában. És megismerjétek a Krisztus minden tudást felülmúló szeretetét is, hogy betöltsön titeket az Isten hiánytalan teljessége. Annak pedig, Aki bennünk működő erejével képes sokkal túlradóbban munkálkodni, mint ahogy kérjük vagy megértjük.” (Efézus 3, 14-20).

(Dr. Gyökössi Endre szolgálataira emlékezve)
Lejegyezte: Bődös József

...DE TE MIRE SZÜLETTÉL?

Szeretem, amikor édesanyám arról mesél, hogy már kicsi korában is csak Évike nevű babája volt. No, senki se gondoljon porcelánfejű, csipkecsodákban tündöklő játékokra, mert ezek

hol csuhéból készültek, hol fakanálból voltak. De mindegyiket Évikének hívták és soha másnak.

Azt a történetet is szeretem, hogy a Budapestről Nagyváradra költöző édesapám hogyan slisszant vissza Magyarországra 1948-ban, amikor a határokat már régen lezárták. Alig tudtak áthozni valamit, de én biztos helyen utaztam édesanyám pocijában, hogy egy hónap múlva megszülethessek itt, a fővárosban.

1956-ban az édesapámat üldözték, és ő úgy döntött, hogy megyünk. Amerikába! Nyolc éves voltam. Már minden el volt intézve, már minden fel volt pakolva egy teherautóra, ami elrejtve állt a sarkon túl, hogy senki se lássa, még az anyukám se és irány a határ! Édesapám ekkor eljött értem – mert a szüleim elváltak –, hogy szokás szerint elkérjen engem: sorba állni. Ez gyakran volt így. Hol cukorért mentünk, hol kenyérért, hol meg valami segélycsomagot kaptunk a forradalom alatt. De anyukám – bár mindig elengedett – most csökönyösen ellenállt, hihetetlen módon megkötötte magát, és édesapám minden indoklására csak egyetlen szót tudott kimondani: Nem!

Később megkérdeztem, mire gondolt akkor, hiszen ha igent mond, soha többé nem lát. De anyukámnak fogalma se volt, csak annyit tudott mondani, hogy egyszerűen nem tehetett mást. Nem tudott mást mondani. Nélkülem édesapám se ment el.

18 évesen fellángolt a szívem Nagyváradon. Sanyika volt minden álmom. Már azon gondolkodtam, hogy talán ott fogok élni, de másként alakult...

Később is történtek még olyan dolgok, amik rendszeresen elgondolkodtatnak. Többször is meghalhattam volna még fiatalon. Egyszer 14 évesen olyan beteg lettem egy ételtől, hogy azt mondta az orvos, nem élem túl. A sok-sok eszméletlen perc között ezt a mondatot tisztán meghallottam. Egy másik alkalommal biciklitúrán voltunk Németországban, és én egy kanyarban fejfel bezuhantam a velem szembejő-

vő kocsira alá. Magas építésű volt, és semmi sem történt, leszámítva azt a különleges élményt, hogy pillanatok alatt lejátszódott bennem az életem, és kissé megütöttem magam. Később, a szülést követő komplikációk során azt mondták a férjemnek, hogy készüljön: egyedül fogja felnevelni a gyermekeinket, mert innen én már csak lábbal kifelé távozok. Ezt pedig a halottaskocsira értették.

Elgondolkodtató események! Vajon miért mindig csak Évike, vajon ki akarta, hogy engem majd így hívjanak? Vajon ki intézte úgy, hogy az utolsó pillanatban vissza kerültem a hazámba, és itt születhettem meg. Ki volt az, aki nem engedett elmenni Amerikába? Vajon miért nem halhattam meg egyszer sem, pedig másnak egy ilyen alkalom is bőven elég lett volna. Napnál is világosabb, hogy mindezek felette álltak szüleim akaratának, és egy olyan személy irányította az eseményeket, aki pontosan tudta előre, hogy majd nekem mikor, hol kell lennem, mikor mit kell csinálnom. Ő volt az, aki munkálta a megtérésemet, és aki ma is itt él a szívemben. Biztos kézzel irányítja a szolgálatomat, az életemet, mert fontos vagyok neki. Ő az Úr Jézus Krisztus. Az én Megváltóm és Istenem.

Miért csak így alakulhatott az életem? Úgy gondolom azért, mert én arra születtem, hogy Magyarországon éljek és Budapesten dolgozzak az Úr vetésében. Talán hihetetlen, de mindez már nagyon sok szenvedéssel járt az életemben és ugyanakkor mindez mérhetetlenül nagy gyönyörűséget is okoz nekem. Hálás vagyok Istennek, hogy Ő irányítja az életem és Ő az, aki saját tervének megfelelően intézi az ügyeim, a legnagyobb kényeztető szeretetben.

Karácsony van, és most azt ünnepeljük, hogy egy kicsinyke fiúcska megszületett Betlehemben. Mire született? Amire Isten rendelte Őt. Célja volt és feladata a földön. Azt olvassuk a Szentírásban, hogy az Atya és egyszülött fia, Jézus már az első emberpár bűnbeesésekor is pontosan megmondta, hogy eljön egyszer a Megváltó. Azért, hogy a bűneiben halálos beteg emberiséget meggyógyítsa, és utat mutasson nekünk ismét a menny, az Atya közössége felé. Ezt nevezzük ősevangéliumnak, ott, Mózes első könyve elején.

Ez a születés nem volt véletlen! Atyánk nemcsak pontosan időzítette, de már jó előre fel is készítette a népet arra, hogy ki fog jönni, és hogyan ismerhetik fel. Tudták miért és hol születik meg, hogy milyen lesz.

Tudták, hogy Ráhel siratni fogja a fiait, de ő Egyiptomból jön haza. Tudtak róla minden fontosat, és Jézus – bár mérhetetlen szenvedések árán, – de mégis beteljesítette azt, amiért erre a világra született.

Nem szeretem a születés csodáját a szolgálat beteljesedése nélkül, a húsvét áldozata nélkül említeni, hiszen felesleges lett volna neki megszületni, ha nem teszi mindig engedelmesen azt, amiért született. Pedig nem volt könnyű. Egész szolgálata alatt tudta, hogy a halál felé megy. Mégis mindig azt tette, amiért a világra jött, hiszen emberek százmilliárdjainak örök élete függött tőle.

Karácsony van. Ezen a szívet melengető ünnepen az ember lelke egészen felforrósodik amikor ismét és ismét átéli a kised születését és a körülményeket. Sokan azt mondják, nincs még egy ilyen gyönyörű ünnepünk, de én ezt egy kicsit másként gondolom. Én a húsvétra gondolok úgy, hogy nincs ennél szebb ünnepünk. Miért? Pontosan azért, amit Pál apostol mondott: Ha az Úr Jézus nem halt volna meg értünk a fán, ma is bűneinkben lennénk, és sűrű tömött sorban masíroznánk a Sátán akarata szerint. De Istennek hála, nem ez történt! Miért? Mert Isten fia tudta élete célját, és meg is cselekedte azt.

A Szenteste éjszakáján az engedelmisséget ünnepeljük. Azt az Istenre hagyatkozást, ahogy maga az IstenFiú élt ezen a földön. Soha nem olvastam olyat a Bibliában, hogy egyéni érdekei lettek volna Jézusnak, ami fölé kerekedett volna elhívásának. Pedig a Sátán aztán tényleg nem télenkedett. Mindent elkövetett, hogy a Megváltót elterítse elhívásától, attól a megváltó munkától, amire született. Megkísértette őt már a pusztában, aztán később hol az édesanyja, hol a családtagjai, hol a tanítványai ajkán át. Aztán üldözéssel és elutasítással és ki tudja még mi módon. De mindezt eredménytelenül tette, mert a Megváltó pontosan tudta, hogy miért született erre a földre, és mindent ennek érdekében tett.

Ma, amikor az édes kisbabát nézed a jászolban és az utat mutató fényes csillagot, vajon eszedbe jut-e, hogy te mire születted erre a földre? Isten soha semmit nem teremt cél nélkül, és mindent jól tesz. Tehát ha itt élsz a földön, akkor annak Isten szerinti terve van, ami úgy jó, ahogy Ő kigondolta. De tudod-e, hogy mi az? Elkérted-e már az Úrtól ezt? Ha elkérted, élsz-e e szerint? Nos, tudod-e, hogy TE mire születted erre a földre?

Salyámosy Éva

A tizenegyedik

„Látták szemeid az én alakatlan testemet, és könyvedben ezek mind be voltak írva, a napok is, amehelyeken formálatni fogok.” Zsolt 139,16

Így születtem én, szüleim tizenegyedik gyermeke, a lányok között a legfiatalabb. Édesapám a következőképpen mondta el a számomra nagyon kedves régi történetet:

1944 november eleje volt. Az értelmetlen, rettenetes háború tönkretette az országot, szinte minden romokban állt. Pár nappal ezelőtt vonultak be a városba az oroszok. Az emberek belefásultak a nyomorba, a teljes kilátástalanságba. Senki nem tudta, hogy meddig tart még a háború, minden bizonytalan volt, sötét, kétségbejítő.

Hetedikén kora reggel – úgy öt óra tájban – Anyus halkán odasúgta nekem: „Apus, mennünk kell.” A mély álomból felriadva először azt sem tudtam, hogy kinek és hova kell mennie, de percek alatt kitisztult a gondolatom, ahogy Anyus fölélem hajoló aggodalmas arcát megláttam. Hát persze, a szülőotthonba kell menni, jön a baba....

Hamar befogtam az egyetlen soványka lovat a kocsiba, addig Anyus a legnagyobb gyereket felébresztette, és megmondta neki, hogy el kell mennie a kórházba, de Apuka rövidesen vissza fog jönni, ne féljenek, ne ijedjenek meg. Mindez szinte percek alatt zajlott le, és máris indulhattunk a ceglédi szülőotthonba a várostól néhány kilométerre lévő budai úti tanyáról, mert a dolog sürgős volt.

Koromsötét volt mindenfelé, még a városban sem égtek a lámpák. Messziről tompa ágyúzás hangját hozta a nyirkos szél. Szegény Anyus összekuporodva ült mellettem, néha halkán felnyögött a fájdalomtól. Sokfelé bombatölcsérek nehezítették a közlekedést, a kocsit rettenetesen rázott. Lovunk mintha csak érezte volna, hogy most nagyon kell sietnie, úgy szedte a lábait, mint még soha. Mégis, szinte végtelen hosszúnak tűnt az út a lebombázott, kihalt városon keresztül. Anyus összeszorított szájjal ült, szinte világított az arca a sápadtságtól. Kicsit álljunk meg, nagyon ráz – suttogetta fájdalmasan rám tekintve. Megálltunk, és imádkozni kezdtünk Ahhoz, Aki nekünk ezt a gyermeket adta, hogy segítsen el minket a kórházba baj nélkül. Rövid idő múlva újra elindultunk. Anyus arca most nyugodtabb volt. A ló szinte repült, pedig szegény pára öreg is volt,

sovány is volt, beteg is volt. Odaértünk a szülőotthonhoz. Én leugrottam a kocsihoz, és ki akartam nyitni a kaput, de az zárva volt! Még egyszer megpróbáltam, kicsit erősebben kinyitni, de sikertelenül. Hát most mit csináljak? Odaléptem a kocsihoz, Anyus nagyon rosszul volt. Szinte kapkodta a levegőt. Megint az ajtóhoz mentem, de bármennyire igyekeztem is, nem sikerült kinyitni a nagykaput. Kavargtak a fejemben a gondolatok: haza már semmi esetre sem tudunk menni, itt kell megszületnie szegény gyereknek a sötét hideg utcán? Ez borzasztó lenne. Igen, borzasztó, de a világ Megváltója meg jászolban született, mi pedig csak bűnös emberek vagyunk, meg kell elégednünk ezzel is. Csak lenne valami segítség. Uram, könyörülj rajtunk!

Ilyen gondolatokkal a fejemben azt sem nagyon tudtam, hogy mit teszek, amikor Anyus elhaló hangját hallottam: nem bírom tovább. Teljes erőmmel dörömbölni kezdtem a nagykapun. Amikor valami mozgást hallottam, még jobban vertem az ajtót. Ekkor valaki megszólalt belülről: Ki az? Egy szülő asszonyt hoztam, a feleségemet. Kérem hogy nyissa ki gyorsan a kaput, nincs sok ideje, nagyon rosszul van.

Egy kis szünet után a hatalmas kapu szörnyű nyirkossággal lassan kinyílt. Odaléptem a kocsihoz és Anyust a karomban vittem be az épületbe. Míg vittem, hallottam amint azt suttogetta: köszönöm Uram. A hideg ellenére patakokban folyt róla a veríték. Petróleumlámpa világította meg gyéren a folyosót, és azt a szobát is, ahová mutatták, hogy vigyem be őt. Elköszönni sem tudtam tőle, már tuszkoltak is kifelé. Mentem én, és úgy tűnt mintha az egészet álmodtam volna.

Teljesen megizzadva értem ki a nyirkos hideg utcára, felültem a kocsisülésére, levettem a kucsmámat, és hálát adtam a mi gondviselő Istenünknek az újabb segítségért. Igen nagy hála volt a szívemben, és a nehéz körülmények ellenére olyan boldog voltam, hogy ugrándozni lett volna kedvem. Még nem fejeztem be a rövid háladáást, mikor nyílt az egyik ablak, kihajolt rajta egy fehér ruhás nő, és azt kiáltotta: kislánya született! Sára lett a neve, és becsukta az ablakot. Én ott álltam, vagyis ültem, és kimondhatatlanul boldog voltam. Ó SOHA nem késik el!

L. E.né, Sz. V. Sára

ÚJRA ADVENT LETT

Az 1960-as évek gyermekkorom időszakát jelentik. Akkor szinte a teljes december hófödte volt. A mi kis falunkban a hegytetőn állott a római katolikus templom. Advent időszakában reggel 6 órakor misével kezdődött a nap, amelynek neve a roráté. Plébános atyánknak a gyermekszeretete 10-15 ministráns fűt vonzott a templomba. Ebbe beletartoztunk mi is a bátyámmal, aki 6 évvel volt idősebb nálam. A kora reggeli rorátét persze kevesen vállalták, de mi a testvéremmel mindig ott voltunk, hiszen a ministráns naplóba ezért dupla pontot kaptunk. A pontok összegének pedig komoly szerepe volt a karácsonyi ajándékosztásnál, ami a plébánia legszebb szobájában a gyertyafényes pompába öltöztetett fenyőfa mellett, a jól befűtött cserépkályha közelében történt.

Ezenkívül vonzott még a szánkózás öröme, mivel én mindig a szánkón ülhettem. Odafelé a bátyám húzta, visszafelé pedig mind a ketten rajta ültünk, és néha még én is kormányozhattam.

Ez volt gyermekkorom adventje. Szép volt, mert Jézusról szólt, igaz, akkor még csak egy síró kisbabát láttam benne. Aztán 35 éves lettem, mikor újra advent lett. Pedig akkor nyár volt, és az emberek a strandra mentek hűsölni. Azokban a forró napokban engem valami egészen más frissített fel, pontosabban valaki. Az én megváltó Jézus Krisztusom. Eljött, akit nagyon vártam, a szívembe költözött, sőt, még ajándékot is hozott. Megkeresztelt az Ó drága Szentlelkével. Ezt a gyönyörűséget persze szavakban már nem tudom leírni. Felőtt fejle úgy sírtam, zokogtam, mint egy kisbaba, persze örömben.

M. Lajos, Csolnok

Emlékszem a régi időkre

Három fiam van és egy lányom. Így ismernek, mint nagy családot. 1978 óta özvegyen élek. Gyermekeim fölöttébb törődnek velem. 85 éves vagyok a kor sok következményével. Emlékszem az elmúlt régi időkre? Őszintén szólva szívesen teszem, hiszen az 1947-ben történt megtérésem óta de sok és sokféle dologban láttam meg Isten csodálatos vezetését, szeretetét – a gyermek kérdésben is.

Azokban a félévszázaddal korábbi időkben még nem volt általános ez a probléma, ha egy asszony teherbe esett: megtartsam? Ne tartsam? Ma sajnos már törvény szabályozza, ha nem kell a gyerek. Egyszerű a megoldás: abortusz. Ezért az elmúlt 50 évben 6 millió gyermek lett a halál martaléka.

De hát hogy is volt az én esetemben? Példaadó? Nem merek dicsekedni vele.

Nos, az első kisfiunk Németországban látta meg a napvilágot. Mert akkor oda menekült a katonaság az oroszok elől, és a férjem is katona volt. A család is mehetett. Húsz éves voltam, és nagyon boldog, mert a kisfiunk nagyon szép, formás gyermek volt, és főleg fiú! Ezt az apák tudnák megmondani, miért fontos, hogy legalább az első fiú legyen. Én aztán később olvastam a Bibliában hogy az első gyermek az ÚRÉ!

Megtapasztaltam, hogy anyának lenni milyen nagyszerű dolog. Ez egy egészen új világ. Szoptatás, füröztetés, öltöztetés, megannyi ezernyi foglalatosság. És amikor elindul, amikor mond valami értelmes szót... Ha akkor naplót vezettem volna – mert ma már szokás –, egy kötetre való lett volna.

Így hát rátérek a következőre, aki 2 és fél év múlva született. Akkor már meg voltam térve, azaz újjászületve. Boldog tervezgetés a nevekről. Ha lány lesz, legyen Kati. Ó, boldog tervezgetés. De itt közbejött egy próba. A megjósolt szülés előtt egy hónappal vérezni kezdtem. Nos: mentő, kórház, császárvágás. Akkor még nem úgy volt, mint ma, az egész hasfalat felvágták. Sebész végezte, nem nőgyógyász, mert az nem volt 1949-ben a kis kórházban.

A műtét előtt azt állapították meg hogy nincs szívhang, a gyermek halott. De aztán csak felsírt az én Péterem. Gyorsan ellát-

ták, mikor a férjem bejött a kórterembe, első szava az volt: él a fiad, Péter. Egy heti fekvés után a lábamat elérte a trombózis, 6 hét mozdulatlan fekvés. Drága lelki anyámtól tanultam: Tudod, amikor jönnek a bajok, így szólok az Úrhoz: Uram, még ezt is? Majd megalázva magam, szólok: Igen Uram, még ezt is.

Nos, ez a Péterem igen ellenkezős természettel bírt. Bátyja Iván 5 éves, ő 2 éves. Megtiltottam nekik, hogy átmenjenek a szomszédba. Erre ő megfogta a bátyja kezét, és így szólt: Azért is menjünk el. És ez a természete ma is megvan. Sajnos ő az egyetlen ateista fiam ma is, biztosan csak azért sem akar megtérni.

10 hónap múlva éreztem, hogy új élet van a szívem alatt. Mikor az uram megtudta, nagyon megijedt, hátha megint baj lesz. Elvenni! Ő akkor még nem tért meg. Én hiába biztattam, hogy ne féljen, az Úr velem van, ő nem hitte. Orvos, beutaló, abortusz. Akkor még ez törvényellenes volt. Imádkozva mentem be a kórházba. Az orvos, aki fogadott így beszélt: Én nem járok mindig a templomba, nem koptatom a templom követét, de ezt nem teszem meg. Ó kedves doktor úr, én sem akartam. Nagy hálával a szívemben mentem haza, de mit szól majd az uram? Hát legyen meg Isten akarata! Meg is lett, 9 hónapra otthon, a lakásomon orvos nélkül szépen meglett a harmadik kisfiam, akinek a Tamás nevet adtam, hogy a párom emlékezzen rá, ahogy Tamás apostolnak mondta Jézus: Ne légy hitetlen, hanem hívő.

Ez a Tamás fiam vitte a legtöbbre az életben. Most bíró, és volt megyei bírósági elnök is. És nem is hitetlen, nem ateista, mint Péter, az Úrtól van ítélete.

Van már 3 fiam, már nagyon jó lenne egy lány is. Kilenc hónap múlva újabb élet jelentkezett. Nos, első pillanattól kezdve imádkoztam kislányért. A fiúkkal is amikor este együtt imádkoztunk, mindig hozzátettük: Édes Istenem segítsd meg a kislányt, akit küldeni fogsz. Az uram rám is szólt egyszer: Hogy mersz így imádkozni, hátha nem így lesz, hogy fognak csalódnai a gyerekek. Figyeld meg, hogy így lesz – volt a válaszom.

Igen, a mi Urunk valóban meghallgatta esedezésünket, mert rendes időben, otthon, meg is született a várva várt kisleány, akit Naominak kereszteltem el, ami azt jelenti: Gyönyörűségem. Csakhogy a tanácsházán nem akarták ezen a néven beírni, mondván: Ilyen név nincs a naptárban. Így kapta az Ágnes nevet, ami bárányt jelent. Igen, ő valóban Isten gyermeke lett, most ő az én gondozóm, együtt imádkozunk, énekelünk. Ő jár át hozzám, miután közel lehetek hozzá. Ő gondoskodik mindentről. Bevásárol, takarít, ebédet hoz, mos, vasal, kertészkedik stb. Igen, csodálatosak az Úr útjai!

Sok örömet okoznak az unokák. 18 unokám van, és eddig 14 dédunokám is van. Az unokák közül is 5 már megtért. Nem tudom, hányat fogok még megérni, de hiszem, hogy a mennyben majd találkozunk.

Nagyon kedves nekem az a kis ének, amit egy fiatalember énekelt egyszer a rádióban aki csak édesanyja halála után tért meg:

„Úr Jézus mondd meg az én édesanyámnak, hogy én is a Tied vagyok!” Nagy szeretettel írom hívő és nem hívő olvasóknak, hallgatónak, hogy „az anyaméh gyümölcse jutalom”.

Ajándékok

*Uram, Karácsony jön megint...
TE mindig jót teszel velem:
betölti most is lelkemet
ajándékok, a kegyelem.*

*Mi mindent kaptam már! De most
hadd adjak én is valamit!
Szerény ajándék ez, tudom,
mégis... legyen e hála itt
Tiéd, hadd áldjam tetteid!*

Füle Lajos

K. L.-né, Ida néni, Dömeféle

Esengő szó minden gyermekért

Minden gyermek Isten ajándéka. Aki így várja és fogadja a gyermekáldást, az valóban nagy örömmel néz elébe, és nem mondja véletlenül sem, hogy terhes vagyok. A gyermek – édesanyjai szemmel kiváltképp – sohasem teher, ha annyira lefoglal, fáraszt és oly sokszor ellenkezik is velünk. Csodálom azokat a csodaváró, emelkedett hangulatú, boldogságtól repeső családokat, ahol annyira nagy öröm a gyermek fogadására való készülődés, hogy csak erről tudnak beszélni.

Gyermekvárásról és ennek öröméről írni akkor, amikor körülöttünk az anyagi feltételek egyre nehezebbek, a statisztikai adatok romló létállapotokról tudósítanak, paradoxonnak tűnnek. A közvetlen környezet a luxus és a reménytelenül nyomorgók ellentétéről beszél. Az igazság teljes hiánya, a méltányosság és szeretet fogyása szomorú tény lett napjainkban.

Az egyke egy újkeletű, szomorú gyakorlat, és nem mindig a szegénységhez köthető. Sőt! Olyan sokan már az anyaméhben elpusztítják a megfogant életet, nem törődve azzal, hogy Magyarország lassan a fogyó népesség országa lesz. Jónak tűnő indok mindenre van, az egyikre is, az abortuszokra is. Ám Isten az élet Istene. A gyermekáldás nagy kincse, öröme mellé mindent odatesz, odarendel, ami egy új élet kiteljesedéséhez kell. És ha mégsem, akkor nézzünk Megváltónk betlehemi csillagára. Mit látott, mikor Jézus megszületett?

Egy úton lévő törődött, fáradt családot. Az apa és anya nem értik, miért zárult be előttük minden kapu. Végül egy istálló fogadja be őket, állatok meleg lehelete, szétszórt szalma és a jászol, amely az isteni gyermek bölcsője lett. Szokatlan hely ez egy gyermek születéséhez. Hidegnek és roppant szegényesnek tűnik. De FÉNY születik benne, maga Isten Fia, Akitől felmelegednek a szívek, örömtől sugároznak a szemek, hisz hallani az angyali híradást. Örüljétek! Megváltó született ma nektek! S jön az egyszerű nép: a pásztorok hódolni a Királynak, akinek a világra jötte maradandó melegséggel, reménnyel tölti el őket. Megértik, hogy Isten a gyermekben a földre jött. Mária takargatta, védte, ölelte. Boldog büszkeséggel nézegette, nem győzött betelni vele, amikor messziről három magas rangú vendég, három királyi méltóság érkezett, hogy hódoljanak az ő Fiának. Királyhoz illő ajándékokat hoznak: tömjént, aranyat, mirhát. A szegényes szállás különös kincsektől fénylik, illatozik.

A szülők nem panaszkodnak, nem követelőznek, nem zúgolódnak, hogy nem ezt érdemelnék. Elfogadták Isten akaratát, Aki a Megváltó születését így gondolta ki. De már készülni kell, indulni tovább, mert Heródes halálra keresteti az újszülöttet, Isten Fiát. Sok kisgyermek lesz áldozat Heródes félelmének.

Újra a zötykölődés a számár hátán, majd idegen földön megtelepedni, távol a szeretett hazától. Szerencsére a gyilkos király nem kap sok haladékat. Jöhetnek haza.

Názáret! Végre igazi otthonban a Szent család. Jézus egy család tagjaként, engedelmes gyermekként növekedik. Szakmát tanul, és nem zúgolódik. Szereti, tiszteli szüleit, de mindenki felé nyájas és figyelmes. Isten és emberek előtt növekszik testben, lélekben. De növekszik benne a vágy, hogy mennyei Atyja akaratát értse és kövesse, teljesítse.

Vajon hány gyermek növekszik ma így, hogy Isten és szülei jótetszését keresse, vele azonosuljon, ne essen botránkozató végletekbe? Jézus földi életének minden mozzanata tanít, figyelmeztet. És felnőttként Ő lett életünk mércéje.

Hány gyermek született már, és senki sem örült neki! Isten örömforrásnak szánja a kisgyermeket, és aki hűséges Hozzá, arról gondoskodik. Az áldozatvállaláshoz, ha kérjük, megkapjuk a kellő isteni javakat, sőt még sokszor azon felül is.

Manapság mégis sok a kisiklott élet. Az annyira várt gyermekek sok esetben lázadó, tévútra csalt kamaszok lesznek, a drog, az ital, az erőszak foglyai. Hová lesz a szülői szeretet, amely kisgyermekkorban annyi féltéssel és felelősséggel vette körül a gyermekeket? Rohanunk, öregszünk, nyűg az élet? De hisz a kamaszban is, a felnőttben is ott kiált hangtalanul a gyermek az igazi szeretet után. Istenre vágyik, a tökéletes biztonságra, megnyugvásra. Ha ezt nem tudjuk megadni gyermekeinknek míg élünk, akkor ne csodálkozzunk, hogy máshol, rossz helyen keresik.

Szeretnél kedves olvasó, rádióhallgató, Isten tenyerén maradni? Félted eléggé gyermekeidet, szeretteidet, hogy ők is ott maradjanak? S a születendő gyermekeket áldásként várod? Istenől kéred kitartóan a türelmet, szeretetet a gyermekek és mindenki iránt? Kérjétek és kaptok –, biztat Jézus. Rajtunk is múlik, hogy mennyire lesz elviselhető és örömmel teli a zord környezet. A sokgyermekes családoknál miért érzem azt, hogy él, lüktet a szeretet, hogy megbecsülik egymást és Isten ajándékait, tudnak a kicsinek is örülni. Hogy van idejük és türelmük egymásra? Úgy, hogy Isten lakozik otthonukban, szíveikben. Csak így lesz áldás a gyermek és mindannyiuk élete. Mert Jézus a mi sorsunk.

P.-né A. Júlia, Tabitótfalu

Ádventben

*Te vagy napvilágom, Te vagy énekem;
Téged várlak, Jézus, kínos éjeken;
Oszlasd a homályt, úzd el a bánatot;
Ragyogjon fel rajtam szép fényes napod.*

*Égő várakozás él minden szívben;
Bárha nem is tudja, Téged vár minden:
Titkon epedőknek jelenj meg nyilván;
Találj meg mindenkit, ki élni kíván.*

*Találj meg mindenkit, akit elveszett,
S vigye dicsőségre jótévő kezéd,
Hogy, mikor eljössz az ég felhőiben,
Örömmel lásson meg minden földi szem.*

Kecskeméthy István

Az adventi várakozással nagy lelki teher írni. Várom, vágyom már az Úr Jézussal lenni. De úgy érzem, hogy szán még tennivalót nekem itt a földön. Több nem telik tőlem, mint imádkozni azokért, akik még nem ismerik a megváltást. Ne maradjanak kívül a menyegzőről.

Karácsonyi élményem egyedül a templomban van. Hogy van még lehetőségem elmenni, és látok még annyit, hogy a látássérültek klubjában felolvashatok egy szép verset azok részére, akik még annyit sem látnak, mint én.

Hálás vagyok Istennek, hogy ennyi egészségem, látásom maradt.

M. Katalin, Apátfalva

Az egyik műsor augusztus végén nagyon megfogott, az egyperces gondolatok. Mint akit Isten megszólít: ne rohanj, gyermekem! Most az egyik adásban elhangzott a kérdés: vesztett-e erejéből az ige? Én azt a választ adtam, hogy nem és nem. Habár igyekszik a Sátán. Vannak, akik hisznek a horoszkópban, a jósnőknek, vannak csodateások. Sajnos, sokan hisznek a hitetőknek, mert hát kik ők? Az ördög munkásai.

Az adások hallgatása közben különösen megvidámította a szívemet a Prédikátor könyvéből szóló magyarázat, hogy mindennek rendelt ideje van. Jól jöttek a nyugtató tanácsok. Hiszen négy év alatt négy koporsó mellett kellett megállnom. Férjem, fiam, édesanyám, és testvérem koporsója mellett. Megnyugodtam Isten akaratában, bár sokszor vérzik a szívem, nagy a hiány. De érzem az Úr közelségét, mely igen jó nekünk. Jó tudni azt, hogy mindennek rendelt ideje van. Aztán buzdított az ige, hogy az Úr közel! Végül mindig annak az éneknek a szövege jött elém, hogy: Úgy örül a szívem, ki sem mondhatom, hogy szerethet téged Drága Jézusom.

Régebbi adásban hallottam hogy legyünk egymásnak angyalkái, vagyis amikor tehetjük, valakinek a tudta nélkül tegyünk jót vele. No ez is túlárado örömmel tölt el, ha ezt gyakorolom. Ajánlom, hogy próbálja ki az, aki szomorú.

R. Józsefné, Nagydobrony

Karácsony győzelme

Ottó német császárnak uralkodása kezdetén sok és nehéz küzdelme volt. Különösen az ellene lázadó testvérével, Henrikkel. Már kétszer is megbocsátott neki, de az harmadszor is összeesküvést szított ellene. Húsvétkor akarták a császárt megölni, tervük azonban kipattant. Ottó olyan féktelen haragra gerjedt, hogy kegyelemről többé hallani sem akart. A hálátlan testvért halálra ítélték. A keresztyénség legnagyobb ünnepe közeledett. A karácsonyt csodálatos pompával ünnepelték a frankfurti dómban. Ottó tejes császári fényben ünnepélyesen ült ott. Megkezdődött a karácsonyi vecsernye, a császár szívtől azonban távol maradt az öröm. A testvérharcra gondolt, és Henrik közelgő kivégzésére. Amint így gyöttrődött, felhangzik az imádságra hívó Ige. Térde borulnak. A pap a karácsonyi evangéliumot olvassa a Megváltó születéséről. Közben megnyílik a templom kapuja, és egy férfi fut be a templomba, bűnbánati ruhában, mezítláb. Átfurakodik a tömegen és a császár előtt térdre veti magát. Ottó feltekint és felismeri életére törő lázadó testvérét, aki kegyelemért, bűnbocsánatért esedezik. A császár keményen válaszol neki:

„Kétszer is megbocsátottam neked, de eljártoztad a kegyelmet. Az ítéletet végre kell hajtani.” Vészterhes csend üli meg a dómot. Ebben a szorongató csendben hirtelen szelíd és ünnepélyes szó hallatszik az oltár felől. A pap megindultan olvassa Máté evangéliumából „*Ekkor Péter odament hozzá, és azt mondta, Uram hányszor vétkezhetik az én atyámfia ellenem, és hányszor bocsássak meg neki? Még hétszer is? Jézus azt mondta neki: Nem mondom neked, hogy hétszer is, hanem betvenszer hétszer is.*” (Máté 18,21)

Az Üdvözítőnek erre a határozott szavára, és a Betlehem mezejének imént elhangzott angyali szózatára, a békesség evangéliumára, megtörik a jég Ottó szívében. Felemeli testvérét a földről, és örömtől sugárzó arccal öleli keblére. Ólomsúlyú teher szakad le mindenki szívről, és fel-

hangzik a dóm kórusának éneke: „*Dicsőség a magasságos menyben az Istennek.*” Mint menyeyi felelet zendül utána az Ige: „*Békesség a földön és az emberekhez jó akarát.*”

Számukra is megszületett Jézus békessége. Ettől az időtől fogva teljes békesség volt a két testvér között, mintha csak ketten együtt kormányozták volna az országot egész életükön át.

Jézus azért jött, hogy a föld bűnös békétlenségében igazi békességet teremtsen. Békességet, mind Isten és ember között, mind ember és ember között. „Békesség fejedelmének” nevezi az Írás, és Ő valóban az. Van hatalma arra, hogy békességet teremtsen a legnagyobb ellenségek között.

Vajon a békesség fejedelme nem akar bele szólni a te életedbe is? Nem akarja-e megváltoztatni a te békétlen, szeretetlen indulatodat?

A békesség karácsonyi evangéliuma hozza el az üdvösséges békétlenséget a szívedbe, és ne engedjen megnyugodni, amíg hálásan elégedett nem leszel Isten iránt, és szeretettel nem békélsz meg azzal az emberrel, akire a legnehezebb gondolnod. Ne feledd el, Isten úgy bocsát meg, amiképpen mi is megbocsátunk.

Gondoljunk Jézusra, aki azért született meg, hogy a mi békességünk büntetését magára vegye. Óréa, aki vére árán akar megbocsátani, neked is!

*E régi történetet lejegyezte:
Bödös József*

„Az újjászületés a Nap felkeléséhez hasonlít. Nem előzi meg harsonaszó, de szárnyai alatt csodák rejtőznek.”

C.H. Spurgeon

Továbbtükrözni a szeretetet

Máramarosszigeten (Románia) születtem 1966-ban. Édesanyám katolikus szellemben nevelt, ami azt jelentette, hogy a mindennapi imádkozás, hittan és vasárnapi mise beletartoztak az életembe,

de mint valami szokás vagy elvárás, és nem mint meggyőződés. Úgy éltem, mint általában az én korosztályom, és lehet, hogy egy kicsit jobban is viselkedtem (próbáltam nem hazudni, lopni vagy megkárosítani másokat). Így az életemben nem voltak nagyobb hullámok, és úgy éreztem, hogy ez a normális, és ezt az utat kell járni.

Gimibe jártam már, amikor valami megmozgatta ezt a lelki állóvizet. Ekkor már Szatmárnémetiben éltünk. Kiderült, hogy az egyik párhuzamos osztályba egy hívő fiú jár, akivel összebarátoztam, és kíváncsiságból néha elmentem vele a helyi baptista gyülekezetbe. Az, ami ott fogadott, mindig meglepett, mert teljesen más volt, mint amihez hozzászoktam. A légkör olyan volt, mint egy nagy családban. Az emberek az istentisztelet után kedvesen beszélgettek egymással, és nem arra törekedtek, hogy mihamarabb haza induljanak. Más volt az istentisztelet menete is, de főleg a légkörben volt valami teljesen új. Az az őszinteség és egyenesség, ahogy Istent imáikban megszólították, elgondololkodtatott, és még kíváncsibbá tett. Édesanyám nem nézte jó szemmel ezeket a kiruccanásokat, de eltűrte. Minél többet jártam az imaházba (nem volt ez túl gyakran, kb. havonta egyszer), annál jobban láttam, hogy Isten megismerhető az igéjéből, az igehirdetésből, és ez az ismeret teljesen más volt, mint amit eddig Óróla tudtam. Aztán jött az egyetem, és egy katolikus közösségben találtam magam. Azokban az időkben – ez 1990 előtt volt Temesváron – jó volt egy olyan közösség, ahol magyarul tudtunk énekelni és imádkozni más egyetemistákkal. Ez a közösség végigkísért az egyetemi évek során, és mindig szeretettel gondolkodom erre az időszakra. Itt ismertem meg leendő feleségemet, akivel 1990-ben összeházasodtunk. Nagyváradban telepedtünk le (nincs messze Szatmárnémetitől), és néha, amikor éppen Szatmárnémetiben voltunk, el-ellátogattam a gyülekezetbe. Újra szembesültem a tartalmi különbséggel, és egyre jobban nyugtalanított a dolog, mert éreztem, hogy lényegi különbségek vannak. Párhuzamosan egyre többet forgattam a Bibliát, és lassan, de biz-

tosan kezdtem megérteni és átérezni Isten szeretetét és a személyes kapcsolat szükségességét. Áldott pillanatok voltak ezek, mert a köd kezdett tisztulni, és egyre inkább tisztábban láttam, hogy nem az a lényeg, hogy ki milyen felekezethez tartozik, csak az, hogy a Biblia szerinti ismerete legyen, és hogy ez az ismeret személyes kapcsolathoz vezessen az élő Istennel. Ekkor született meg a szívemben az a gondolat, hogy olyan helyre kell járni, ahol Jézust minél jobban meg lehet ismerni. Ebben az időszakban kerestem és találtam munkát Magyarországon.

Isten különleges kegyelme által (nagyon hálás vagyok ezért is Istennek) kerültem kapcsolatba a Budafoki Baptista Gyülekezettel, ahol 2001-ben bekerültem. Ekkor a családom még otthon volt (Nagyváradban), és csak 2004-ben jött át. Nagyon nehéz volt (és még most sem sikerült teljesen) megértetni feleségemmel, hogy miért volt szükség erre a fordulatra (bekerülés), de nem bántam meg, tudván, hogy ez életem egyik fontos, ha nem a legfontosabb pillanata volt. Ma is mint valami furcsaságra tekintenek rám a tágabb családban, de ez már nem zavar, mert tudom, hogy jól döntöttem. Istennek szeretnék engedelmeskedni, mintsem embereknek. Azt a szeretetet szeretném tovább tükrözni a környezetembe, amit az örök forrástól kapok nap mint nap.

Nehezen indultam és nyitottam a szolgálat felé, mert úgy éreztem, hogy először otthon kéne söprögetni és csak utána kilépni. De aztán történt valami, ami átírta ezt a logikát. Külföldön tartózkodtam (munkám végett), és nagyon borongós hangulatom volt. Belépve a hotelszobámba nem tudtam mihez kezdek. Csak álltam, és sorra néztem a lehetőségeket. Könyv, tévé vagy egy kis pihenés. És akkor eszembe jutott a MERA. Már hallottam róla, de még sohasem néztem meg, mi is van benne. Egy próbát megér – gondoltam –, és rácsatlakoztam az internetre. És az estém kivirult. Ekkor határoztam el, hogy ha lehetőségem nyílik, szeretnék én is besegíteni ilyen típusú munkába. És az Úr szavamon fogott. Eddig az Útjelző tisztogatását csináltam, de érzem, hogy még jobban be kell kapcsolódnom az itteni munkába. Szívemben van a vágy, hogy ezzel a tevékenységgel én is hozzájáruljak ahhoz, hogy Isten minél többen megismerhessék a mai modern technika révén is.

Hála van a szívemben mindenért, amit eddig megérthettem, mert már tudom, hogy Istené vagyok és semmi sem választhat már el az Ő szeretetétől.

Angi József

Különös prédikáció

Egy veteményeskert gazdája arra biztatta kisfiát, hogy a nemrég megkapált növények közül húzgálja ki az apró gyomokat. A gyerekeknek nem fűlt a foga a munkához, mondta is: Alig van gaz, az is olyan vékonyka szárú, kiszárad magától is. Az apa nem szólt semmit, bementek a házba. Nemsokára sötét felhők kezdtek gyülekezni az égen, távolról már villámlott dörgött, és kis idő múlva nagy cseppekben eleredt a zápor. Odabent lámpát gyújtottak, megvacsoráztak, aludni mentek. Másnap reggel nem süttött ki a nap, s a beborult égből hamarosan újra eleredt az eső. Csak harmadnapra derült ki megint. Apa és fia kísértáltak a kertbe. A gyerek hangosan felkiáltott: Ez nem igaz! A vetemény alig látszott ki a gazból. Azok a jelentéktelen vékonyka szárú gyomok a kiadós eső hatására eluralták a terepet, csak fáradtságos munkával lehetett tőlük megszabadítani a veteményeskertet.

Mennyi befektetett munka az ára annak, hogy a föld meghozza termését. S milyen magától növekszik és terjed a gyom! Nincs ez másként az ember viszonylatában sem. Mennyit kell tanulni, a megtanultakat ismételni, hogy a szerzett tudás ne menjen feledésbe, és hogy megteremje a maga jó gyümölcsét. A káros, a rossz minden fáradtság nélkül behatol tudatunkba, és valami, ami egyáltalán nem megőrzésre méltó, sőt inkább jó lenne mielőbb elfelejteni, sokszor bizony kiirthatatlanul belegyökerezik.

Ha odafigyelünk, bizony még a gyom is tud prédikálni. Ne becsüljük le semmit azért, mert kicsi és jelentéktelennek tűnő, inkább gondolkodjunk el rajta, hátha van számunkra mondanivalója.

Mennyire sajnálom, hogy koromnál fogva és a távolság miatt nem gondolhatok arra, hogy munkatársuk lehessenek! Hiszem, hogy az írás is Isten adománya, és volt, amikor szolgálhattam vele. Isten áldását kérem a MERA valamennyi munkatársára és szolgálatukra.

Sz. V.-né Júlia, Dunaiújváros

MINDEN JAVUNKRA VAN

Minden este hallgatom az adásokat. Most éppen azt hallgattam, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden a javukra van. Ez egy drága ajándék Istentől. És amit imáinkban kérünk, Ő meg is adja, ha hiszünk Őbenne.

Augusztusban berendeltek a kórházba. Előtte való este kértem az én drága jó Atyámat, hogy adjon nekem egy olyan szobatársat, akivel tudok társalogni Isten csodálatos dolgairól, és szeretetéről. Csodálatos módon meg is adta. Egy beteg fiatalasszonnyal voltam egy szobában, akivel együtt imádkoztunk, Bibliát olvastunk. Adtam neki Antenna újságot, Biblia olvasó vezérfonalat. Megígérte, hogy olvasni fogja ezután is a Bibliát, és azt mondta a kisfiának, hogy ezután minden vasárnap megyünk a templomba.

Szoktam vele telefonon is beszélni, és mondta, hogy valóban jár templomba. Nagyon örülök, hogy Isten meghallgatta kérésemet, és imádkozom a fiatalasszonyért, hogy Isten gyógyítsa meg testileg és lelkileg is.

B. Margit, Szlovákia

Hála legyen a mindenhatónak azért a régi mondásért, amely igaz szó, s egyszersmind bölcs tanítás: „Minden fűszálnak megvan a maga harmatcseppje”. Urunk kegyelme és bölcsessége Isten országának minden munkását sajátos adománnyal ruházza fel.

C.H. Spurgeon

„JÉZUSKA”

Fényes, gőzös, ragyogó homály veszi körül ezt a szót. A mese köde és csillogása takarja el ebben a szobában mindnyájunk elől a gyermek Jézus alakját, a betlehemi történetet és a világtörténelem legnagyobb eseményét. A szónak fenyő illata, szaloncukor íze, gyertyaláng színe és csengettyű hangja van.

A Jézuska mese nem a gyerekeknek, hanem a felnőtteknek kell. Felnőtteknek, akik a Megváltó születésének ünnepén nem tudnak Óróla beszélni a gyerekeknek.

„Karácsony a szeretet ünnepe” – hirdeti mindenfelé ez a gyűlölködő világ. A karácsonyfás ajándékokkal is teletömött szórakozás takarja el mindnyájunk elől a lényegét, hogy a szeretet karácsony éjszakáján a betlehemi jászolban emberre született.

Szép, ragyogó, világító élmény egy gyerek életében a karácsonyfa, de csak addig boldogság, amíg nem homályosítja el az a fanyar csalódás, hogy Apa és Anya, akikben egy kisgyerek olyan fenntartás nélkül megbízik: becsapták.

Egyik gyerek könnyebben, másik nehezebben viseli el ezt a csalódást, mely nem azért oly fájó, hogy a mese nem igaz, hanem azért, mert rászedték.

A Jézuska mesével áztatott gyerek, aki rájön, hogy becsapták, szinte sohasem árulja el, hogy tudja, hogy a nagyok bolonddát tették... Fordít egyet a dolgon, s most már ő tartja bolonddát a nagyokat.

Ez persze nem nagy dolog. Nevet is rajta mindenki, még a gyerek is, de mégis kitörülhetetlen találkozás ez a hazugsággal azon a napon, amikor az Igazság testet öltött.

Persze van fontosabb is ennél a Jézuska mesénél, nagyobb csalódás, sürgősebb mérlegelni való, de ez a karácsony is egy alkalom, amikor az édesanyák a „Jézuska” helyett Jézusról magáról beszélhetnének a kicsinyeknek. Jézusról, aki szereti őket, hívja, várja, keresi mindnyájukat és gondviselésének eszközeiként apát-anyát állít melléjük. Jézusról, aki örül az örvendezőkkel, sír a sírókkal, és nem hagyja el az árvát, beteget. Aki meghallgatja a buzgó imádságot, és megkeresi elveszített bárányait.

Anyák és nagymamák, eszméljetekek rá és higgyétek el, kár hazugsággal szépíteni a karácsonyt. Kár mást mesélni a kicsinyeknek, mint az igazat.

Az Igazság annyival szebb, mint a ti legszebb hazugságotok. És ha a karácsonyfátok annak az igazi Szeretetnek csillogó hírnöke a gyerek előtt, akkor nem fogja a csalódás hideg keze eloltogatni gyertyácskáit, és késő vénségükig megmarad melegítő emlékek a gyerekkori karácsonyfa, melyet a Jézus szeretetéből merítő anyai szeretet gyűjtött számukra.

A kérdés csak az, ismeritek-e ezt a Szeretetet? Édesanyák, akik kuporgatott fillérekből nagy gonddal vásároljátok az ajándékokat, díszítitek a fácskákat és sütitetek a kalácsot, ismeritek-e ti őt?

Őt, akit egyedül a kijelentés könyve, a Biblia ismertethet meg velünk? Karácsony este, amikor olyan családtagok is együtt vannak, akik szanaszét élnek különben hétköznapi életüket, amikor Ünnepet szomjazó lélekkel ott áll a karácsonyfa alatt a család, és nem tudja, mit tegyen, merjük elővenni a Bibliánkat, asszonyok, és olvassuk el az I. Kor 13-at, azt a csodálatos himnuszát a Szeretetnek.

Olyan kishitűek, gyávák, ostobák vagyunk mi, hogy ezt a családi ünnepet, ezt az ajándékozós, fényes, jószagú, vidám estét féltjük Tőle. Félünk Rá gondolni, Róla beszélni, mert ez az igazság, hogy egy szomorú halott Ő a mi számunkra. Nem él a szívünkben a feltámadott, diadalmas Király. Nem bölcsője a szívünk. Nem áll ragyogva, mindenki számára örömet hirdelve felettünk a Csillag. Nem látjuk a nyitott egekbe hozsannázó angyalok karát. Nem fogadjuk be az Őt kereső bölcseket és együgyű pásztorokat. Nem merünk, nem akarunk Betlehemmé válni.

Bár adná az irgalmas Isten, hogy ezen a karácsonyon, mi, anyák le tudnánk tenni Jézuska bálványunkat, a Megváltó lábához, hogy Ő megszülethessen valóban az otthonokban, és üres szórakozás helyett igazi Ünnepet ülhessen a nép.

Zs-né Tüdös Klára

MENYASSZONY

Mottó: „*Fiacskáim, ne szóval szeresétek egymást...hanem cselekedettel!*” (1.Jn 3,18)

Az elejére még mindenképpen idekívánkozik egy ígevers, mert most egy olyan dolgról szeretném gondolataimat feltárni, amit eddig a több évtizedes keresztyén pályafutásom alatt sem voltam képes megérteni, – sőt, még most sem értem igazán –, de most egy kis betekintést engedett számomra az Úr az Ő „gondolkodásába”. Ez az ismert Ige pedig így szól: „*Amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak az én utaim a ti utaitoknál, és az én gondolataim a ti gondolataitoknál.*” (Ézs 55,9)

Életem során, soha meg nem szűnő vágy volt bennem, hogy meg tudjam érteni Isten „gondolkodásmódját”, hogy bele tudjak simulni az Ő terveibe, s mindig nagy öröm volt számomra, ha az élet valamilyen területén, ez egy kicsit sikerült.

Örömmel tölt be, amikor szemlélem az általa alkotott emberi élet rendjét. Biztosan Neki is öröm látni, amikor egy kiegyensúlyozott – keresztyén – családban egymás mellett növekednek fel a generációk. Amikor megszületik egy aranyos kisbaba, akit az anyukája féltő szeretettel nevelget, apukája a térdén – vagy a hátán – lovagoltatja, amikor a kisbaba az első szavakat tanulja. Mekkora öröm a családban, amikor a babának sikerül először egyedül felülnie. Aztán sikerül az első önálló lépés az asztaltól a szekrényig.

Öröm tölt el, amikor láthatom az első kapcsolat-építő kezdeményezéseit. Később a „kiskamaszos” majd a „kamasz” megnyilvánulásait is, ami bizony néha alaposan próbára teszi még a tapasztalt, – hívő – szülők „tűrőképességi határait” is.

Aztán csodálattal tölt el a fiatal-felnőtt kor is. Amikor mindent meg tudnak tanulni, mindenre képesnek érzik/gondolják magukat, és ezekből egyet-kettőt meg is tudnak valósítani.

Öröm látni az érett felnőtt kor határozottságát, amikor eljön a családalapítás, a család felépítésének az ideje. A kettőből eggyé lett „két emberfél” összecsiszolódásának és egybeforrásának, eggyé válásának az időszaka. Aztán a csendes lenyugvás,

amikor már kirepültek a fészekből a fiókák, és saját szárnyukon hasítják az újabb életpálya égét.

Aztán jön egy életszakasz, amit az Ige több helyen is így fejez ki: (Urához költözött) betelve az étellel.

És – betelve az étellel – elérkeztünk a harmonikusan megrajzolt életpálya mé-

tó, befejező szakaszához. De – és itt jön a bökkenő – mi van akkor, amikor a hívő ember utolsó éveit szélütéssel, magatehetetlenül, ágyban tölti? Vagy élete utolsó öt évében élő halottként jár-ke, állandó felügyeletre szorul, mert nem ura saját cselekedeteinek? Bármely pillanatban bajt hozhat magára, de még esetleg a környezetére is. Ráadásul ezt számon sem lehet kérni rajta, mert az agyban olyan visszafordíthatatlan változások álltak be, amelyek teljesen kiszámíthatatlanná tették az igen lecsökkent gondolkodást, agyműködést. Nagyon kegyetlen „végjátzmának” tűnik.

Alapfeltételezésem, hogy Isten azért adott nekünk értelmes gondolkodást, hogy azt használjuk. Szabad gondolkodunk rajta, szabad keresnünk Urunk „gondolkodásmódjának” értelmességét, racionalitását. Ezért aztán én is kerestem szorgalmasan, de itt mindig megakadtam.

Amikor fenntartva azt a kötelező, és mindenkor érvényes axiómát, (vitán felül elfo-

gadott igazságot), hogy Isten mindent jól rendez el a mi életünkben, megpróbáltam megérteni ezeket, a helyzeteket.

Sokszor nekifogtam, de az én „jó” felfogásomba sehogy nem tudtam beleilleszteni az ilyen aggkori nyomorúságokat. Sokféle „jó szándékú”, „kegyes” magyarázatot hallottam, de a szívem soha nem tudott igazán megnyugodni rajtuk:

- Valamit még le kell tisztítani róla.
- Az Úr azért tartja ebben az állapotban, mert nagyon szereti, és még csiszolni akar rajta valamit.
- Az Úr a környezetén kíván munkát végezni ezáltal. (Lehet, hogy talán itt kellene keresni a megoldást?)

A környezetemben végigkísérhettem több ilyen nehéz „befejező életszakaszt” is.

Most azért szeretném az egyiket felvázolni, mert azon keresztül meg tudtam látni egy keveset „Isten munkájának szépségéből”.

A kilencvenes éveiben járó dédnagymama agylagyulás és más degeneratív elváltozások következtében teljes felügyeletre, gondozásra szorult. Sem cselekedeteiben, sem a tekintetében nem lehet felfedezni azt, hogy csak egy kicsit is fel tudna fogni a körülötte zajló élet eseményeiből. A félév századdal ezelőtt tanult énekekre, versekre jól emlékszik, de a jelen eseményei – úgy tűnik –, nem jutnak be a tudatába. Élete egy céltalan (?) biológiai vegetálás.

Úgy tűnik, az érintett idős – biológiailag még élő – személy nem fogja fel kiszolgáltatott állapotának szörnyűségét, kilátástalanságát sem.

Ennek láttán, sokszor odaálltam az Úr elé, hogy világosságot kérjek ennek az állapotnak, ennek a kiábrándítóan reménytelen helyzetnek a megértéséhez, de nem nyertem világosságot. Az idős néni úgy távozott az élők sorából, ahogyan – sajnos – sok idős, hívő ember elmegy.

Érthetetlen. Hogyan fér bele Isten bölcsességébe, szeretetébe, egyáltalán a logikájába ilyen értelmetlen, nyomorúságos öt – néha nyolc-tíz – év? Az idős ember szelleme teljesen ép. Lelke jó. Béketűrő. Nem háborog semmiért, nem látszik rajta,

folytatás a 16. oldalon

folytatás a 15. oldalról

hogy valamit ezen csiszolni kellene. A test, viszont már nem tud tökéletesen működni. Nem tud újabb információkat befogadni. Igét sem! A környezete szeretetteljes. Lehetőségeikhez képest megtesznek mindent, ami megtehető. Az Úr útján járnak, szorgalmasan keresik az Ő útját.

Aztán öt-hat év ilyen állapot után ez az idős, nyomorult ember is elmegy a „minden élőknek útjára”. Ezzel vége. Kérdéseimre nem kaptam választ. Annyit tanultam belőle, hogy ezt követően szorgalmasan kértem az Urat, engem – és környezetemet – óvjon meg az ilyen befejezéstől.

Öt év telt el azóta, s a minap erről beszélgettem ennek a néninek az unokájával (aki már szintén nagymama), aki elmondta, hogy milyen emlékezetes élményt jelentettek számára azok az alkalmak, amikor bent volt „nagymamánál”, a Szentkirály utcában, és beszélgetett vele. Pontosabban, hogy ő beszélt hozzá. „Nagymamán” ugyan nem látszott, hogy értené, nem is válaszolt soha, de ő úgy érezte magát, mintha megint gyerek lenne. Ő újból „unoka” lehetett, s megint a „nagymamájával” volt.

Aztán szóba került a dédunoka, Kati, aki a menyegzőjének sok-sok tennivalója között tudott fél órát szakítani arra is, hogy fehér menyasszonyi ruhában bemenjen a Szentkirály utcába, a dédnagymamához. Mindenki el volt ámulva. Ilyet még soha nem láttak sem a kórházi dolgozók, sem a látogatók.

Nem tudni, hogy a darabjaira széthullott agy romjai mennyit tudtak felfogni ebből a „dédunokai” cselekedetből, de én már bizonyos vagyok benne, hogy az Úr kedvesen mosolygott felette, és örült neki. „Gyermekeim! Ne szóval szeressétek egymást, hanem cselekedettel. Ilyenekkel.” Ismertem a történetet, és mindig meghatónak találtam, de most a szívemig is eljutott a mondanivalója.

Ez a történet nekem már nem egy fehérruhás menyasszonyt jelent a kórházi folyosón, hanem Isten szerető szívének cselekedetben való kiábrázolását. Ez melegít! Hálás vagyok az Úrnak, hogy abban a kegyelemben részesített, hogy ezen a cselekedeten keresztül megérthettem Belőle valamit.

Így már nem tűnik olyan értelmetlennek az ötévnyi biológiai vegetálás.

N. Rezső

Üdvözítő kegyelem

„Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme, minden embernek” (Titusz 2,11)

Nos, ez egy olyan nagy horderejű igevers, melynek hatása alól, egyetlen ember sem vonhatja ki magát. Minden e világra született embert, választás és döntés elé állít! Vagy elhiszi, hogy Isten üdvözítheti őt, vagy nem.

Ebben az igeversben a kegyelemről van szó. És vajon kinek van szüksége kegyelemre? A halálra ítélt embernek! Ugyanis Isten eredeti tervében, nem szerepelt a halál! Mert Isten az embert életre teremtette, mégpedig örök életre! Az Isten tervében nem szereplő halál, az ember bűnbeesésének következménye lett. Sajnos, az első Ádám, még ott az Édenben, a Sátán csábítása nyomán elbukott, és bukása a halálát okozta. De Isten kegyelméből, jött a második Ádám, Jézus Krisztus, és ami Édenben elromlott, azt Ő a Golgotán ismét helyreállította – mérhetetlen nagy áldozat árán! A bűn okozója a Sátán volt. A bűnre csábult ember kiváltója, Megváltója pedig Jézus Krisztus! És mivel az ember kívülről rontatott meg – csábítás által –, ezért volt megmenthető! A Sátán csak a testét fertőzhette meg, a lelkéhez nem nyúlhatott. Mivel az ember lelke: Isten lehelete.

Ő, milyen csodálatos Isten mentő szeretete, aki Fiában, Jézus Krisztusban olyan nagy áldozatot hozott az emberért, melynek nagyságát emberi értelemmel fel sem tudjuk fogni. A mi drága Megváltónk értünk, halálra ítélt bűnösökért kész volt önként letenni dicsőségét egy rövid időre, hogy hozzánk hasonló emberré válva magára vegye minden ember bűnét, az első embertől, az utolsóig! Mert bűnös ember a hozzá hasonlóan bűnös társát soha nem válthatta volna meg bűneiből. A megváltást, csak egy büntelen ember vihette végbe, ez az ember pedig Isten Fia, Jézus Krisztus volt! Isten csodálatos kegyelme, hogy ebből a végzetes és halálos tragédiából csak annyi hárult ránk, hogy a Sátán által elbuktunk, Krisztus által pedig ismét talpra álltunk! De Isten nagy kegyelmét hirdeti a János 3,16 is: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”. Mindkét Bibliai versből Jézusunk bűnösöket mentő nagy szeretete sugárzik felénk.

Ebben a versben, tulajdonképpen emberi áldozatról van szó? Isten az embertől, soha nem kért és soha nem fogadott el emberáldozatot. Sajnos azonban, a pogány népek, az Ószövetség idején, gyakran mutattak be

gyermekáldozatot bálványisteneiknek. Isten csak próbára tette Ábrahám hitét, amikor fiának, Izsáknak a feláldozását kérte tőle, de nem fogadta el ezt az áldozatot Nébót hegyén. De évszázadok múltán ezen a helyen Isten az ő egyszülött Fiát, áldozta fel értünk, bűnösökért!

Érthető ez az áldozat? Bizonyára nem. Ezt a nagy áldozatot nem is fogjuk megérteni soha! „Mert mikor mi még bűnösök voltunk, Krisztus már akkor, meghalt értünk!” Ez által az egyetlen emberáldozat által vált kegyelemre Isten halálos ítélete! A bűn eltörlése végett mindenképpen végbe kellett mennie ennek a halálos ítéletnek. Nekünk ez ugyan ingyen való, de mennyei Atyánknak, mérhetetlen nagy áldozatába került! Egyetlen szent Fiának véérébe és életébe!

Szomorú, hogy a ma élő emberiség legnagyobb része még ma sem ismeri és hiszi el ezt a bűnbocsátó, ingyen való kegyelmet. Pedig a nap 24 órájában szakadatlanul hangzik az üdvözítő kegyelemnek nagy örömhíre. Mégis, a legtöbb ember, ha hallja is, elengedi a füle mellett, mivel vagy nem tudja, vagy nem is akarja tudni, hogy ő maga is Isten kegyelmére szoruló bűnös ember! És csak azért kaphat kegyelmet, mert Valaki már kétezer évvel ezelőtt az ő vétkeiért is kiszzenedett a kínereszten! Mégis, nagyon sokan hivatkoznak büntelenségükre. Nem tudják elhinni, hogy Isten előtt, még a gondolati bűn is halálos! Ám arra is lehet bocsánatot kérni és kapni.

A legtöbb ember büntelenség tartja magát, és a saját megítélése szerint ezért nem szorul Isten kegyelmére, sem bűnbocsánatára. És nem is gondol arra, hogy halálával még nem zárul le az élete. Hanem folytatódik majd örökké! Az Úr Jézus földi élete idején, sokat beszélt az örökkévalóságról. De a Sátán, annak nemlétezését hirdeti. Bár ő jól tudja, hogy van örökkévalóság! Széltében, hosszában hangoztatja, hogy a halállal, véget ér az élet. Mert nem veszi figyelembe, hogy nem a halál az utolsó szó, hanem Istené!

Áldjuk Urunkat azért, hogy ma még érvényben van az üdvözítő kegyelem! Boldog, aki elfogadja, mert üdvösséget, örök életet jelent számára. Ámen.

(Pecznyik Pál rádióinkban elhangzott szolgálata)

Az Úr meghallgatott bennünket

Az életben nagyon sok előítélettel és csalódással szembesültem, mivel roma származású fiatal hölgy vagyok. Sajnos nem kaptam vallásos nevelést, igaz hogy szüleim sem. Néha édesanyámmal és a bátyámmal elmentünk a templomba, de igazán soha nem érintett meg Isten. Mindig azt vártam, hogy mikor lesz vége a misének. Bármelyik évszakban mentünk, én mindig nagyon hidegnek és hűvösnek éreztem a templomot. Tartottam attól, ne-hogy meghallják ahogy a fogaim vacognak a hidegtől. Számomra azt a benyomást keltette a mise, mintha a pap versenyt futna az idővel, mivel annyira hadarva beszélt. De mégis valaminek, valakinek a hiányát éreztem, és kerestem.

Mint másoknak, ugyanúgy nekem is sok megpróbáltatásban volt részem, amin át kellett jutnom. És így van a mai napig is. Nevet kellett változtatnom, hogy felsőfokú intézményekbe felvegyenek. Igaz, hogy levelezőn végeztem, mivel mellette dolgoztam. Sikerült, és felnőtt gyermek pszihológusként diplomáztam bebizonyítva, hogy roma származásom ellenére helyt tudok állni. Majd az álláskeresésben sem nagy sikerrel jártam. Alkalmaztak, de nem bejelentett munka volt. Négy évvel ezelőtt leukémiát állapítottak meg nálam, ennek hatására felbontottam a jegyes-ségemet, és vele együtt az esküvőt is lemondtuk.

Betegségem ideje alatt akiket barátoknak hittem, hirtelen eltűntek. Mindvégig az édesanyám volt és van mellettem, éjjel nappal fogta a kezem. Biztatott, bátorított, és szüntelen kérte Istent, hogy segítsen. Ezalatt a nehéz fájdalammal teli időszakban mindenért Istent és Jézust okoltam. Egészen addig, amíg egy könyvet nem kaptam egy volt kollégánómtól. Azt mondta: „Ami

embernek lehetetlen az Istennek lehetséges.” Kérte, hogy feltétlenül olvassam el a könyvet, és gondolkodjam el azon, hogy mi miért történik velem.

Édesanyámmal együtt elkezdtek olvasni a gyógyulásról szóló könyvet, és aznap este zokogva mindketten befogadtuk az Urat megváltónknak és szabadítónknak. Ígéretet tettünk, ha az Úr meggyógyít, az Ő útjain fogunk járni. Az Úr meghallgatott bennünket, és három éve teljesen tünetmentes vagyok. Dicsőség érte Istennek!

Időközben édesanyámmal egy ismerős által rátaláltunk Pécsen az Evangéliumi Pünkösdi Közösségre. Az egyik lelkipásztort, Lettner Gábort telefonon felhívtuk, és elmondtam, mit szeretnénk. Gábor meghallgatott és közölte, hogy szívesen eljön hozzánk, és mindent megbeszélünk. Azóta többször volt nálunk, és idén március 16-án édesanyámmal együtt bemerítkeztünk az Úr dicsőségére.

A gyülekezetben nagy szeretettel fogadtak minket, és az Úr Jézusban nagyon sok testvérré találtunk, akik a bajban is segítenek, támogatnak. Többek között Kázmér Pál lelkipásztor, aki csodálatos lelki vezető és felesége, Judit. Ezúton szeretnénk megköszönni a gyülekezet minden tagjának és a lelkipásztoroknak a szeretetteljes támogatásukat, és hogy befogadtak minket. De legfőképp neked Uram! Kérlek, bocsáss meg, hogy nélküled akartam végig csinálni mindent. Most már tudom, hogy Te hiányoztál, köszönöm, hogy végig segítettél és segítesz és mellettem állsz szikla szilárdan.

K. Andrea, Sásd

GYERMEK SZÜLETETT

Nemrég, mikor a pályázati felhívást olvastam, még a pocakomban volt a kislányunk. Láttam a küldési határidőt – a kis jövevény egy nappal előbbre volt kírva, de korábban megérkezett. Valóban csoda volt Hanna Lora érkezése, az Úr csodája.

Történetünk kezdete 4 évvel ezelőttre nyúlik vissza. Nyáron házasodtunk össze a férjemmel, s természetesnek vettem, hogy majd hamarosan lesznek gyermekeink. Magamban már számolgattam, hogy lassan jöhet is az első poronty. De Isten meg akart még tanítani nekem előtte néhány dolgot. Először is türelmet, ami nekem sokszor nagyon nehezen megy. Másrészt, hogy személyesen is éljem, éljük át, hogy az Ő ajándéka a gyermek, és egyedül Tőle van, ne én akarjak ebben a dologban határozni.

2004 tél végén kiderült, hogy babát várunk, aminek nagyon örültünk, de sajnos

a 3. hónap végére már nem élt a magzat. Nehéz volt elfogadni, főleg hogy a környezetünkben több baba is született. Ám nagyon jó volt átélni Isten erejét és vigasztalását, amit a családomon keresztül is érezhettem.

Aztán ősszel újabb vetélésem volt, majd sajnos rá egy évre ismét, így habituális vetelő lettem. Emberileg egyre reménytelenebbnek éreztem, hogy valaha is legyen gyermekünk. Ugyanakkor mind a ketten tudtuk, hogy Istennél semmi sem lehetetlen.

Közben új szomszédaink lettek, akikről megkaptuk egy orvos nevét, ő kifejezetten ilyen jellegű problémával foglalkozik. Így egy vizsgálatosorozaton vettünk részt, s kiderült, hogy nálunk valószínűleg immunológiai eredetű az akadály.

Ahogy ismét terhes lettem, rögtön kezeléseket kellett kapjak infúzió és gyógyszer formájában is. Rögtön az elején egy csú-

nya influenzával és kötőhártya gyulladással indítottam, így elég sokat aggódtam a kicsiért. Isten kezében volt, ez erősített, naponként le kellett raknom félelmeimet, az aggodást Ő elé, a múlt tapasztalatai miatt is. Sokat jelentett a csendesség az Úrral, a bátorítás az igékből, a férjemtől, családomtól, a testvérektől.

Most, hogy itt tarthatjuk a kezünkben a kis csöppséget, teljes szívből átélve mondhatjuk el, hogy tényleg az Úr ajándéka a gyermek. Hisszük, hogy Ő vezetett el ehhez az orvoshoz – Magyarországon egyedülálló az a kezelés, amit végez –, és hogy végig Isten volt velünk.

Hanna Lorát, számunkra a „világ” legaranyosabb kisbabáját Ő ajándékozta nekünk, akiért mi nagyon hálásak vagyunk. Imádkozunk, hogy Tőle jövő bölcsességgel és felelősséggel tudjuk nevelni ezt a kisgyermeket.

B.né Cs. Eszter, Biatorbágy

LEHETETLEN

*Te azt mondod, hogy lehetetlen
És leeresztetted a kezéd,
Csüggedt-fásultan belenyugszol:
Ha nem lehet, hát nem lehet!*

*Te azt mondod, hogy lehetetlen
S befagy az ajkad, a szíved,
Már alig mersz, s kihál belőled
Minden nagy, hősi lendület.*

*S miattad dülhat itt a gázság,
Fertőzhet a bűn, a kapzsóság,
Hagyod, hadd rohanjon vesztébe
Dülhődt örültként a világ.*

*Hát mit tehetnék? Nincs hatalmam;
Se szó, se vér, se könny, se jaj,
Se ész, se fegyver nem segít már,
Se ezer nábob, se arany...*

*Legyen mi lesz... ha ég az erdő,
Ki oltja el, s mit ér a gát,
Ha a tenger kilép medréből,
S örültként dobálja magát?*

*Lehetetlen, - hát lehetetlen!
Méreggel, átokkal teli
A világ, - szemny, láz, kelevény már!
Lehetetlen megmenteni.*

*Így szólsz, mert hitvány, nyavalyás vagy,
S tapló van melleden belül.
És nem tudod, hogy a hívőnek
A lehetetlen sikerül!*

*Szavára forrás kél a pusztán,
A néma szól. a béna megy,
Manna hull, a hegyre hág a tenger,
Vagy a tengerbe lép a hegy!*

*Szeretet lesz a gyűlöletből,
A büszke megalázkodik,
A kapzsi ingét odaadja
S a káromló imádkozik!*

*Vizen járhatasz, tüzön mehetsz át,
Ha hiszel! - s mindez nem mese,
Példák beszélnek, nézd, körülvesz
A „bizonyosságok fellege”!*

*Higgy, és minden lehet! Ne ejtsd
Le csüggedt-fáradtan fejed,
Lehet béke, lehet bocsánat,
Új élet, jóság, szeretet...*

*Erő, fegyver, ész, pénz, ravaszság,
Könyörgés, - semmi nem segít:
De megmentheti a világot
A legnagyobb erő: A HIT!*

Bódás János

ÚJÉVI KÖSZÖNTÉS

A karácsony ünnepi hangulata szertefoszlott – , az óév elmaradt mögöttünk, és már áteveztünk az új esztendőbe. Az új év első hónapja Janus után nyerte nevét. A pogány monda szerint Janus arca kétfelől nézett, előre és hátra. Valóban, az esztendő fordulása arra készítet bennünket, hogy visszatekintsünk, és előre nézzünk. Mit látunk, ha visszatekintünk? Sok egyéb mellett megláthatjuk ezt a kettőt: Isten változatlan hűségét, szeretetteljes megbocsátását, kegyelmes hordozását és a magunk sok kudarcát, mulasztását, vereségét. Az első hálaadásra készítet, a másik megalázkodásra. Milyen jó, hogy a Szentírás egybehangzó tanúsága szerint Isten kegyelme messze felülhaladja bűneinket. Ha nem így lenne, kétségbe kellene esnünk.

Szeretném kifejezni az új évre jókívánságainkat mindnyájunk számára. Ezt az Igét és jókívánságot kaptam: „Ő maga, a béke Istene, szenteljen meg minket mindenestől.” A német Biblia ezt így fejezi ki: durch und durch. Szabadon fordítva ez azt jelenti: keresztül-kasul, át meg át.

A megszentelődés csodálatos szépségben és sokfelől ragyog fel a Biblia lapjain. A legszebb és legegyszerűbb értelme ez: Isten megszentel, azaz Jézushoz hasonlóvá tesz.

Nem kenetteljes, a kegyességtől csepegtető életet jelent. A megszentelt élet gyakorlatilag megkönnyíti mások számára a Jézushoz vezető utat. Nem az igyekezetünket, erőfeszítéseinket és erőlködéseinket kéri az Úr, hanem azt várja tőlünk, hogy a szívünk teljen meg válogatás nélkül mindenki iránt izzó szeretettel. Olyan izzó legyen ez a szeretet, hogy ennek tüzeiben égjen el bennünk minden, ami másoktól elválaszthatna: a kicsinyesség, az előítéletek, a kényelemszeretet, a szimpátia-antipátia vonzása és taszítása, valamint minden tartózkodó hűvösség. Égjen ez a szeretet, és akkor semmi áldozat nem lesz súlyos, semmilyen szolgálat nem lesz terhes. Akkor nem mulasztjuk majd el az alkalmat és a lehetőségeket jól cselekedni, amíg arra időnk van. Sohasesem fogjuk megbánni azt, amit Jézus nevében másokért tettünk. Az ő szeretete bennünk odahajol mindenkire. Ez a szeretet nem vet meg, nem néz le senkit. Ennek a szeretetnek a fényében senkire nem nézünk majd mint „reménytelen esetre”.

Új esztendő kezdetén alázkodjunk meg mélyen és kérjük az Úr szeretetének teljességét. – Isten bizonyára meghallgatta az ő szeretett Fiának kérését, hogy az a

szeretet legyen bennünk, amellyel az Atya szerette a Fiút (Jn 17,26). Milyen fájdalmas lehet az Ó számára, amikor e szeretet helyett annak ellenkezője mutatkozik meg az életünkben! Pedig Isten kiárasztotta az Ő szeretetét a mi szívünkbe (Róma 5,5), mi pedig ridegek vagyunk, és visszariadunk mindattól, ami a szeretet lényege. Valaki egyszer azt mondta: „Az Isten színe előtt majd a legnagyobb dicséret ez lesz: Uram, ennek a testvérnek volt ideje a számomra.”

Hívó körökben ma mindenfelé sokat emlegetik, hogy az utolsó időkben élünk. Az utolsó időknek egy kirívó jellegzetessége ma mindenesetre felismerhető: a szeretet sokakban elhidegül. Isten nem mindenkit hívott el nagy dolgok és nagy szolgálatok véghezvitelére, de mindenkitől elvárja, hogy égjen benne szeretet az Úr iránt és az emberek iránt. Ha ez elhomályosul bennünk, a lényeg homályosult el – bármennyire is meg vagyunk elégedve önmagunkkal. A gyülekezeti életben is legdöntőbb tényező nem a nagyszerű igehirdetés, nem az Ige éles és biblikus hasogatása, hanem a gyakorlati szeretet.

A gyülekezeti életben a szeretet egyúttal a legnagyobb akadály és a legnagyobb előmozdító erő lehet. Akadály a szeretet akkor, hogyha önmagunkra irányul és hozzátartozóikra, valamint baráti körünkre. Ezt a szeretetet leplezte le az Úr Jézus, amikor arról beszélt, hogy milyen hiba csak azokat szeretni, akik minket szeretnek. Egyénileg és gyülekezeti elvészítjük létjogosultságunkat, ha csak magunknak élünk. Aki önmagának él, az nem él igazán.

Óriási előmozdító erő az Urért való szolgálatban a krisztusi szeretet. Az első keresztényekről is ez a dicséret hangzott el: „Látjátok, mennyire szeretik egymást”. Minden szavunk, minden hívogatás és rábeszélés üres és hatástalan, hogyha lényünkben nem árad ez a szeretet. Ne szóval szeressünk, hanem cselekedettel.

Drága testvéreim, ezek a gondolatok a szívem mélyéből fakadnak. Úgy mondom el ezeket, ahogy érzem. Aggódás van bennem, hogy a szeretet hiánya sokakat terhel és mindenfelé gátolhat. Szívemben elcsendesedem, s kérem az Urat, ébreszsen bennünk ellenállhatatlan vágyat az iránt, hogy a Krisztus indulata legyen bennünk mindenkor.

(Részlet: Ungár Aladár
1969 januárjában írt körleveléből)

Adományozóink figyelmébe!

Köszönjük minden kedves támogatónk-nak a 2007-ben felajánlott személyi jövedelemadó 1%-át, amelynek az összege az APEH tájékoztatása szerint 361 463 Ft. Ezt az összeget az **antenna** újságunk kiadására fordítjuk. Kérjük, hogy ha teheti, gondoljon ránk, amikor Ön, vagy rokonai az adóbevalláskor döntenek az 1%-ról. A bent maradó 1%-ot ugyanis az állam használja fel, s ha már lehet felőle dönteni, érdemes ezzel a lehetőséggel élni... Előre is köszönjük a megértést!

Szeretettel kérjük mindazokat, akik átutalással vagy csekken küldik adományukat, legyenek szívesek pontosan, és jól olvashatóan megadni nevüket és címüket, hiszen csak akkor adhatunk adó visszatérítéshez igazolást, ha tudjuk, hogy kitől és honnan érkezett az adomány. 2008. évi adó visszatérítéshez igazolást csak a befizető nevére és címére tudunk kiállítani.

PÁLYÁZAT - EREDMÉNY

Köszönjük mindazoknak akik elküldték írásait a **Gyermek született** c. pályázatunkra! Néhányat már ebben a számban is megmutattunk, de az írá-sok zöme a februári **antennában** jelenik majd meg.

A legkorábban beérkezett pályázatok íróit könyvjutalomban részesítjük:

Horváth Józsefné	<i>Orosbáza</i>
Kovács Sándorné	<i>Miske</i>
Kozma Lászlóné	<i>Dömefölde</i>
Lankesz Ervinné	<i>Győr</i>
Mocsár Csaba	<i>Nyírgelse</i>
Molnárné Putz Ágnes	<i>Csolnok</i>

Nagy Gyula	<i>Kőszeg</i>
Pikóné Arany Júlia	<i>Tabitófalu</i>
Plank Józsefné	<i>Budapest</i>
Radics Ágnes	<i>Cered</i>
Szodorai Zoltánné	<i>Veresegyház</i>
Vincze Jolán	<i>Domoszló</i>
Zajdáczkíné M. Anita	<i>Nagykálló</i>
Berta Attiláné	<i>Lövöpetri</i>
Bolláné Csikos Eszter	<i>Biatorbágy</i>
Domahidi Győző	<i>Románia</i>
Gaál Istvánné	<i>Farád</i>
Nagyajtai Eszter	<i>Szerbia</i>
Hajas Lídia	<i>Szabadka</i>
Lénárd Jánosné	<i>Komárom</i>

Kérjük mindazokat, akik még nem küldték el adószámukat, és kérnek adó visszatérítéshez igazolást 2008 évi adományukról, hogy 2009. január 20-ig juttassák el adószámukat.

Azokról az adományokról, amelyeket 2008 december 31-e után könyvel a bank, már

csak a következő évben (2009. évi adományként) lesz lehetőségünk adó visszatérítéshez igazolást kiállítani. Kérjük megértésüket, hiszen a banki átfutási időkre mi nem tudunk hatással lenni.

Köszönjük megértésüket minden kedves adakozónak.

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ
ALAPÍTVÁNY ADÁSAI

	Rövidhullám 41 m (7210 kHz) 10:30 – 11:00	Középhullám 215 m 1395 kHz 20:40 – 21:15	
V	Léleképítő	Ifjúsági műsor (Hetes kód)	
H	Jonatán mester álma (hangjáték)	A Biblia üzenete	Adás végén
K	Növekedjete az ismeretben! Bibliai fejtörő	A Biblia üzenete	Áhítat
SZE	Őszintén szólva	A Biblia üzenete	Esti történetek
CS	Családi műsor	A Biblia üzenete	Lét és tudat
P	Cigányműsor / Igetanulmány	A Biblia üzenete	Rádió üzenet
	Lelkiposta		
SZO	Gyermekműsor Nőktől nőknek Mátrainé F. Irma jegyzetei	Szemelgető	Lelkiposta

antenna

Kiadja a Magyar Evangéliumi
Rádió Alapítvány
Szerkeszti:
Kulcsár Tibor
Molnár Tünde

A rádióadásokat és lapunkat önkéntes adományokból tartjuk fenn. Az Antenna újságot, mint a MERA hivatalos értesítőjét mindenkinek díjmentesen megküldjük, aki azt kéri, vagy akinek a címét megküldik.

Postacímünk:
H-1428 BUDAPEST, Pf.: 4
Tel./üzenetrögzítő: (1) 327-0440
WEB címünk: www.mera.hu
e-mail: radio@mera.hu
Pénzadományok az alábbi
csekk számlára küldhetők:
OTP Bp. II. 11702036-20573096
Swift code: OTPVHUHB
Adószámunk: 18007411-1-42

Készült: Maximumprint Bt. Nyomda
Felelős vezető: Sztasák Árpád
Tel.: 06-70-312-6633

Minden műsorunk meghallgatható honlapunkon, a **www.mera.hu** címen. A frekvenciák/hullámhosszak esetleges változását időben közölni fogjuk. A műsorváltozás jogát fenntartjuk!

MEGKÉRTEM ISTENT, HOGY SEGÍTSEN

Karácsony előtti utolsó napon a szupermarket-be siettem megvenni a maradék ajándékokat, amiket korábban nem tudtam.

Amikor megláttam a sok embert, panaszkodni kezdtem magamnak: „Egy örökkévalóságig fogok itt rostokolni és még annyi más helyre kell mennem”. „Karácsony kezd egyre idegesítőbbé válni minden egyes évvel. Mennyire szeretnék csak lefeküdni és átaludni az egészet.” Végül is át tudtam magam fújni a játékosztályra, és el is kezdtem átkozni az árakat, azon tűnődve hogy a gyerekek tényleg játszani is fognak ezekkel a drága játékokkal? Amíg nézelődtem a játékosztályon, észrevettem egy kisfiút, aki olyan öt éves forma lehetett, egy babát szorítva a mellkasához.

Csak a haját simogatta a babának, és olyan szomorúan nézett. Aztán a kisfiú odafordult a mellette álló idős hölgyhöz: „Nagyi, biztos benne, hogy nincs elég pénzem, hogy megvegyem ezt a babát?” Az idős hölgy ezt felelte: „Tudod te is: nincs elég pénzed, hogy megvedd ezt a babát, kedveském.” Aztán megkérte a fiút, hogy várjon itt öt percet, amíg ő elmegy szétnézni. Hamar el is ment. A kisfiúnak még mindig a kezében volt a baba.

Végül elindultam felé, és megkérdeztem tőle, kinek szeretné adni ezt a babát? „Ezt a babát szerette a húgom leginkább, és ezt akarta a legjobban most Karácsonyra. Nagyon biztos volt benne, hogy a Téliapó elhozza neki.” Azt válaszoltam, hogy talán télapó tényleg el is viszi neki, de a kisfiú sajnálkozva válaszolt. „Nem, Téliapó nem viheti oda neki ahol most ő van. Oda kell ahhoz adnom anyukámnak, és így ő odaadhatja a húgocskámnak, amikor odamegy.” A szemei olyan szomorúak voltak, amíg ezt mondta. „A húgom Istenhez ment, hogy vele legyen. Apa az mondja, hogy Anya is el fog menni Istenhez hamarosan, úgyhogy azt gondoltam, el tudná így vinni a húgomhoz.”

Áldott Karácsonyt kívánunk!

Megkértem a kisfiút, hogy várjon meg, míg visszajövök az üzletből. Ezután mutatott egy nagyon kedves kis fotót magáról, amelyen éppen nevetett. Aztán azt mondta nekem: „És még azt is akarom, hogy Anya elvigye neki ezt a képet is, így soha nem fog engem elfelejteni. Szeretem anyukámat, és azt kívánom bárcsak ne kellene elhagynia engem, de apa azt mondja, hogy el kell mennie, hogy a húgommal legyen.” Aztán ismét a babára nézett a szomorú szemével nagyon csendesen. Gyorsan a pénztárcámhoz nyúltam, és kivettem belőle pár papírpénzt, és megkérdeztem a fiút: „Mi lenne, ha megszámolnánk a pénzed, hátha mégis lenne elég?” „Oké. - mondta - Remélem van elég.” Én hozzáadtam némi pénzt a fiúéhoz, anélkül hogy látta volna, majd elkezdtek a számolást. Elég pénz volt a babára, még egy kicsivel több is.

A fiú ezt mondta: „Köszönöm Istenem, hogy adtál elég pénzt.” Aztán rám nézett, és hozzátette: „Megkértem tegnap Istent mielőtt lefeküdtem aludni, hogy segítsen, legyen elég pénzem, hogy megvehessem ezt a babát, így anyukám neki tudná adni a húgomnak. Meghallgatott! Még szerettem volna annyi pénzt is, hogy vehessek egy szál fehér rózsát anyukámnak, de azért ezt már nem mertem kérni Istentől. De ő mégis adott nekem eleget, hogy megvehessem a babát és a fehér rózsát. Tudod, anyukám szereti a fehér rózsát.”

Pár perc múlva az idős hölgy visszajött, majd távoztak. Teljesen más hangulatban fejeztem be a bevásárlást, mint ahogy elkezdtem.

Sehogy se tudtam kiverni a kisfiút a fejből. Aztán eszembe jutott egy helyi újság cikke két nappal ezelőttről, amelyik említett egy részeg embert, aki ütközött egy másik kocsival, amelyben egy fiatal nő és egy kislány volt. A kislány azonnal meghalt, az anya kritikus állapotban van. A családnak el kellett határozni, hogy kikapcsolják-e az életfunkciók fenntartását szolgáló gépet, mert a fiatal hölgy soha sem tudna felkelni a kómából, amibe esett. Ez a család lenne a kisfiú családja?

Két nappal azután, hogy találkoztam a kisfiúval, megakadt a szemem egy újságcikken, amely arról tudósított, hogy a fiatal asszony elhunyt. Nem tudtam megállítani magam, hogy ne vegyek egy csokor fehér rózsát, majd ezzel a ravatalozóba mentem, ahol a fiatalasszony ki volt téve a látogatóknak, akik így megtehették az utolsó búcsújukat a temetés előtt.

Ott feküdt a koporsóban egy csokor fehér rózsát tartva a kezében a fotóval, a baba a mellkasára volt helyezve. Sírva hagytam el a helyet, úgy érezve, hogy az életem örökre megváltozott. Az a szeretet amit ez a kisfiú érzett az anyukájáért és a húgáért - még a mai napig is nehéz elképzelnem.

Ismeretlen szerző